

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 27, NR. 684, AUGUST 2024

Editorial

Mit și realitate

Din naivitate și din ignoranța popoarelor s-au născut legendele, miturile. Aceste slăbiciuni omenești ne oferă azi clipe de încântare în compania unor eroi legendari, care au înfruntat veacurile.

Grecii sunt creatorii celui mai mare registru mitologic. Popor cu o bogată imaginație, elenii au construit o galerie monumentală de idoli, cărora le-au atribuit virtuți și le-au împrumutat calități umane, uneori exagerate, încât s-ar putea spune că istoria greacă este asemenea unei oglinzi care reflectă mai mult decât se află în oglinda însăși...

Lunile iulie și august, ale acestei veri de foc, ne-au adus, pe lângă temperaturile extrem de ridicate, și o bucurie sufletească, prilejuită de frumusețea unor întreceri sportive, organizate și susținute cu regularitate (dacă nu există molime, pandemii, războaie...!) la un interval fix de ani, competiții așteptate de iubitorii sporturilor și nu numai: Campionatul European de Fotbal, desfășurat în Germania, și Jocurile Olimpice a căror gazdă a fost capitala Franței.

Câtă frumusețe și grație! Câtă dăruire! Câtă dorință în sufletele sportivilor concurenți de a se vedea, chiar și pentru câteva clipe, egalii zeilor...!

Jocurile Olimpice datează din *illo tempore*.

La începutul sec. al XVIII-lea (1723), se aude prima voce care pledează pentru necesitatea unor săpături în Grecia, la Olimpia, localitatea care a dat numele vestitelor jocuri sportive, dar adevăratele cercetări arheologice, sistematice și complete, se vor realiza între 1875-1881. Ele au scos la iveală construcții religioase și laice, altare și statui de zei, statuile învingătorilor la Jocurile Olimpice, chipurile din bronz ale unor atleți, inscripții în marmură albă care cuprind lista învingătorilor în competiții. Cea mai veche inscripție, descoperită de această echipă avizată de arheologi europeni, datează din anul 776 î.e.n., an ce marchează actul de naștere al Jocurilor Olimpice.

Privim la sportivii din zilele noastre și ne gândim cum vor fi arătat cei din vechime. Să fi fost toți asemenea lui Heracle (sau Hercule, cum îl numeau romanii)?

Admirăm la cei participanți la Jocurile Olimpice de la Paris, 2024, armonia trupului, proporționalitatea, ținuta verticală, echilibrul emoțional, rezistența, spiritul de echipă (unde este cazul), dorința de a-și învinge adversarul, de a se autodepăși... și ne întrebăm câte ore din zi le-au petrecut la antrenament, câte sacrificii au făcut pentru a atinge performanța și a se bucura de o medalie olimpică...?

Exemplul lor ar trebui să stea în fața generațiilor actuale de copii, care, în loc să-și petreacă timpul într-o sală de antrenament, pe terenul sportiv, într-un bazin de înot..., stau cu telefonul mobil în față și „se cultivă” pe rețele de socializare, fiindcă locul lumii reale pare să fi fost deja ocupat de barbaria lumii virtuale...!

Domniţa NEAGA

Expoziții

Marin Preda - Cel mai iubit dintre pământeni

A nu vorbi despre marii scriitori români, a nu ne aminti măcar zilele lor de naștere sau data morții lor este de neiertat. Avem valori inestimabile în literatura română, nestemate care au acoperit mii de pagini cu ideile lor, cu gândurile lor, cu amintirile lor. Avem nume cu rezonanță mondială, scriitori traduși în zeci de limbi străine. Cu titluri editate și reeditate de zeci de ori, semn că sunt citiți, că poeziile, Eminescu, *Amintirile* lui Creangă, *Moara cu noroc* a lui Slavici sau *Ion* al lui Rebreanu. Cine nu l-a iubit pe Nică și năzdrăvăniile lui? Cine nu a plâns citind nedreptatea din *Ion*? Sau și mai bine... cine nu s-a identificat măcar o dată cu vreun personaj al unui scriitor român?

Suntem datori să ni-i amintim, dacă nu să le și

eseurile, nuvelele, romanele lor sunt iubite și cerute de publicul larg.

Te poți numi român adevărat dacă în biblioteca ta nu sunt nume precum Eminescu, Slavici, Rebreanu, Preda sau Păunescu? Te poți numi elev român dacă nu studiezi măcar zece scriitori români? Păcat că acum se scot din curriculla școlară nume demne de Cartea Recordurilor...

Cine nu a citit măcar o dată *Luceafărul* lui citim opera iar și iar... și încă o dată... pentru a ne face datoria morală față de strămoșii noștri.

Acestea au fost și motivele pentru care nu ne uităm scriitorii teleormăneni. Luna august este luna în care ni-l amintim pe Marin Preda, unul dintre cei mai importanți prozatori români din perioada postbelică, „Cel mai iubit dintre pământeni”, cel care și-a încifrat biografia în textele sale, lăsând firele realității să se înnoade cu cele ale ficțiunii.

Continuare în pag. 8

Monica TUINETE
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ**

Ziua Imnului Național

Tu îți cunoști simbolurile naționale?

Zi de luni, o zi banală... aparent! În fața Casei de Cultură din Roșiorii de Vede agitație, microfon, boxe și... *„Deșteaptă-te, române!”*.

29 iulie – Ziua Imnului Național. Nu este o zi oarecare! Este o zi în care ne onorăm una dintre valorile naționale, Imnul „Deșteaptă-te, române!”.

Primăria Municipiului Roșiori de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, a organizat o activitate inedită. Pentru prima dată, trecătorii au fost invitați să recite sau să cânte Imnul Național. Și au fost cetățeni care au avut curajul și demnitatea de a spune la microfon: *„Deşteaptă-te, române, din somnul cel de moarte,/ În care te-adâncirăbarbarii de tirani!/ Acum ori niciodată croieşte-ţi altă soartă/ La care să se-nchine şi cruzii tăi duşmani!”*

Le mulțumim și felicităm pe această cale pe: Barbu Nicu (81 ani), Claudiu Vlada (48 ani), Căpraru Ana-Maria (36 ani), Buracu Adrian (47 ani), Cicic Iulian (76 ani), Enache George (64 ani), Vlad Georgeta (63 ani), Domnița Neaga (74 ani), Georgeta Grecu (54 ani), Scarla Ion (80 ani), Aurelia Mărtescu (61 ani), Carvaci Florina, Marica Valeria (63 ani), Pană George (69 ani), Vencu Maria (12 ani) și mama sa Vencu Daniela (39 ani), Tumbea Verginia (73 ani), Cutieru Florica (71 ani), Bărbuț George (52 ani), Georgescu Marius (52 ani), Goce Rodica (67 ani), Cristescu Doina (53 ani), Hârb Vasile (56 ani), Istrate Niculina (71 ani).

În fiecare an, la data de 29 iulie, este marcată Ziua Imnului Național al României, care este un simbol național alături de drapelul tricolor, de stema țării și de sigiliul statului.

Continuare în pag. 8

Monica TUINETE

Biblioteca de vacanță

Cărțile nu au vacanță

CITEȘTE!

Acesta a fost îndemnul nostru către teleormăneni în lunile iulie și august 2024, pentru că, deși sunt luni de concedii, cărțile nu au vacanță și ne așteaptă cuminți să le descoperim comorile ce se află în interiorul coperților lor.

Astfel, în zilele de 7 și 21 august, am invitat copiii, tinerii, părinții și bunicii să vină în Grădina

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ

Seara de Muzică Folk a lunii iulie

Așa cum am promis în luna iunie, am invitat teleormăneni, în data de 23 iulie, la o nouă întâlnire cu muzica folk și nu doar cu muzica folk, la Teatrul de vară din Roșiorii de Vede.

Încă de la început, am fost convinși că, împreună cu publicul nostru, vom transforma o seară obișnuită de marți într-un adevărat spectacol de muzică și trăiri, pentru că *„muzica este o lume în sine, cu un limbaj pe care toți îl înțelegem”*, așa cum crede celebrul cântăreț, compozitor, multi-instrumentist și producător Stevie Wonder.

Și am făcut această invitație către dumneavoastră nu doar să cântăm alături de

artiștii Casei de Cultură și de membrii Cercului de Muzică, să ascultăm interpretări fabuloase ale unor poezii clasice, dar și creații proprii ale recitatorilor, dar și să fim martori la un alt debut muzical în cadrul proiectului ȘI EU AM DEBUTAT LA TEATRUL DE VARĂ!, un program prin care încurajăm copiii, tinerii, dar și adulții să debuteze pe o scenă de spectacol.

Și am început seara cu o voce extraordinară care aparține unei persoane extraordinare. Este studentă în anul II, la Universitatea de Ştiinţe Agronomice și Medicină Veterinară din București și voluntar al centrului de infromare EUROPE

Text și foto:

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

01.07.2024 – „Inima unei persoane înțelepte este netulburată ca apa limpede” (zicală cameruneză).

03.07.2024 – „Sunt doar două căi care duc către împlinirea scopurilor înalte și a marilor lucruri: puterea și perseverența. Puterea este norocul câtorva privilegiați, dar perseverența sobră, aspră și continuă poate aparține chiar și celor mai mărunți dintre noi...” (Johann Wolfgang von Goethe).

08.07.2024 – Când intri într-o instituție și te întâmpină câmpia, cu toți macii, cu toate florile, cu toți fluturii ei...

9.07.2024–„Miron Radu Paraschivescu în anii 60: „E absurd ca scriitorii să nu se grupeze pe afinități spirituale; bisericuțele asigură vitalitatea fenomenului literar!”. Așa e și acum: Spune-mi în ce bisericuță ești ca să-ți spun cât talent ai! Trăiască vitalitatea fenomenului literar!” (DAD).

12.07.2024 – „Sunt atâtea minunății pentru noi toți în această lume, doar dacă am avea ochi să le vedem, inimă să le iubim și mâini pentru a ni le lua singuri...” (Lucy Maud Montgomery).

*„Iată ce mi s-a întâmplat ieri. Când să plătesc, am constatat că nu-mi găsesc cardul. Am crezut că l-am uitat acasă, dar cercetând contul, am observat unele cheltuieli care nu erau ale mele. Şi atunci mi-am dat seama că l-am pierdut în Mall-ul de la Băneasa. L-am blocat imediat, apoi m-am uitat, pe îndelete, la cheltuieli. Toate erau făcute în Mall-ul acela. Cartofi prăjiți de la Cartofisserie, un bilet la film, nachos cu salsa, prăjituri de la patiseria Paul, niște brățări de la Meli-Melo.Am dedus, din asta, că norocosul găsitor trebuie să fi fost o domnișoară. Nu m-am necăjit. M-am gândit că e ca și cum aș fi invitat-o eu pe domnișoara aceea să ieșim la Mall și i-aș fi făcut cinste cu prăjituri, cu brățări și pe urmă aș fi invitat-o la film, cufundându-ne amândoi în întunericul sălii de cinema”, a scris Vosganian pe pagina sa de Facebook. (Româniatv.net)

14.07.2024 - dimineață, 14 iulie, 58 de stații au înregistrat recorduri ale temperaturilor minime, fiind cea mai călduroasă dimineață de 14 iulie de când se fac măsurători meteorologice. Dumbrăvița de Codru, de pildă, 29,5 grade Celsius, iată ne apropiem de 30 de grade Celsius, sau Oravița 29,6 grade Celsius”, a spus directorul ANM, Elena Mateescu.

16.07.2024 – „E atât de cald încât,/ umblă descheiat la gât/ cocostârcul Gât Sucit/ prin fânul abia cosit” – și versurile lui Sorescu îți revin în minte tot mai des.

18.07.2024 – Îți este frică de eșec? Eșecul este consecința directă a faptului că ai încercat. Și Thomas Edison a greșit, de vreo 10.000 de ori, până să inventeze becul, dar tot a continuat. Mulțumită încăpățânării lui, astăzi vedem pe unde mergem în casă. Nu va veni nimeni să-ți dea un job bine plătit sau să te facă bogat dacă nici măcar nu încerci să înveți o competență nouă. Total adevărat, zici... și te gândești la cel care îți trimite în fiecare dimineață texte motivaționale și te întrebi: cine este?

24.07.2024 – Plouă! În sfârșit plouă... Plouă în orașul de pe Vedea, dar nu așa cum ți-ai dori. Ploaie repede de vară, care să alunge căldura acestui anotimp fierbinte, deosebit de fierbinte, dar e bine chiar și așa...

26.07.2024 – „Cu cât ești mai tăcut, cu atât auzi mai multe”(Baba Ram Dass).

28.07.2024 – «Drumul trecea șerpuitor pe lângă casele părăsite ale satului în care am crescut. Acum o șosea asfaltată. În copilăria mea, un drum denivelat și prăfuit, vara, un drum mocirlos brăzdat de șanțuri adânci lăsate de căruțele care treceau de dimineață până seara, iarna, și de copitele cailor care le trăgeau mânați de stăpâni iscusiți, pentru a ajunge fie la moară, fie la gară, fie la lemne, la lucrările câmpului sau la dispensar cu vreun bolnav... Mergeam și mă gândeam: *la Nicolae al lui Petre, nimeni, la Stuparu, nimeni, la Titică (un cunoscut lăutar al satului și nu numai), nimeni. La Oaia (țiganca), nimeni, la Popa Ștefan, nimeni, la Voicu (țiganul, renumit pentru înghețata și alvițele și salbele de turtă dulce viu colorate), nimeni...* Doar câteva case locuite de bătrâni singuri și neputincioși, cu porțile bine închise, parcă pentru a nu primi pe cineva. O dimineață de iulie fierbinte cum nu s-a mai văzut, iar până la casele morților, nimeni. Doar un pisoi în mijlocul drumului își curăța tacticos lăbuțele și nu se sfii când am trecut pe lângă el. A ridicat puțin capul, m-a privit cu ochii lui albaștri, apoi și-a continuat ritualul. Liniștea cimitirului m-a izbit tăcută și rece. La mormântul tatălui meu, candelele aprinse ieri încă mai ardeau. Un buchet de flori sta rezemat de marmura albă a crucii. Trei ani de când se mutase aici...» (F. C. dintr-un alt jurnal).

Florina CARVACI
Membră al Uniunii Scriitorilor din România

Trăire creştină

Maica Domnului – iubirea care ne face liberi

România a fost definită drept „Grădina Maicii Domnului” pentru credința și evlavia pe care românii le au față de Maica Domnului. Dacă ne uităm în prezent, se pare că e o grădină ușor pârjolită de arșită și de secetă, dar și de lipsa unui sens duhovnicesc, care este tot o arșiță a sufletului. Scriu aceste rânduri după sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, în ziua de prăznuire a Sfinților Martiri Brâncoveni, pe 16 august. Chiar are valoare, pentru noi, martiriul unui conducător, al celor patru fii ai săi și al unui sfetnic? Răspunsul nu poate fi dat pentru că ne-ar face de râs istoria și sinaxarele.

Bucuria sărbătorii de pe 15 august a fost deosebită pentru fiecare creștin de bună cuviință. Bucuria duhovnicească a fost sporită și de zilele libere pe care statul român, și nu numai, le oferă angajaților, pentru ca fiecare să își ofere un timp și pentru suflet și familie. Dacă am face o retrospectivă a știrilor am constata că „mulți români și-au petrecut Sfânta Marie Mare la mare sau în zone montane, unde s-au relaxat la un grătar sau la o terasă”. Este minunat să fim în sărbătoare. De fapt, însăși sărbătoarea este sens al comuniunii și al desăvârșirii. Sărbătoarea transfigurează existența și ne face, pe fiecare dintre noi, mai sensibili, mai dispuși să înțelegem viața și din perspectiva unei alte dimensiuni, decât cea telurică. Dar oare aceste sărbători vin dintr-un alt timp decât cel măsurabil? Adică, nu cumva sărbătorile sunt expresia cea mai sensibilă a raportării omului la divinitate? Nu cumva omenirea a serbat ceva mai mult decât imediatul sau firescul și, atunci, a marcat aceste zile ca zile de sărbătoare? Cred că putem răspunde afirmativ.

Dincolo de aceste întrebări și de altele asemenea, stau și mă întreb, uneori contemplativ, alteori siderat: cei care se declară atei sau fără religie, cei care sunt anti clericaliști sau cei care sunt împotriva bisericii și a orânduielii ecleziale au făcut o solicitare angajatorilor sau către instituțiile statului că vor să meargă la serviciu și că nu vor să aibă o zi liberă? Sau cei de la privat au solicitat într-o formă scrisă faptul de a nu fi plătiți dublu dacă merg la serviciu în această zi a Adormirii Maicii Domnului? Îmi e teamă că nu o să găsim așa ceva. Și atunci cred că păcatul care ne face vulnerabili în fața societății și a veșniciei este IPOCRIZIA. Adică, aruncăm cu vorbe și „idei înalte” în Biserică sau în slujitorii ei sau chiar în credincioșii evlavioși în zilele „de dulce”, iar dintr-o dată, când o sărbătoare ne dă prilejul unei zile libere, ne aducem aminte „cu toată evlavia” că suntem un „popor creștin, cu valori fundamentale profund ancorate în trecutul creștin”. Serios? Petre Țuțea, un mare filosof creștin, spunea mai direct că „O babă murdară pe picioare, care stă în fața icoanei Maicii Domnului în biserică, față de un laureat al premiului Nobel ateu - baba e om, iar laureatul premiului Nobel e dihor. Iar ca ateu, ăsta moare așa, dihor.” Parcă nu aș vrea să îi dau dreptate, dar nu am argumente, altele decât le are el. Aș dori să amintesc că, dacă acum avem aceste sărbători și avem „liber la distracție”, avem pentru că niște băbuțe neștiutoare de carte au ținut de credința bisericii strămoșești, niște „popi” au mers la biserică și au făcut o slujbă respectând sau nu tonalitatea notelor dintr-o sală de concert și au mers la biserică odihnindu-se de truda pământului. Faptul că astăzi sunt concerte cu mii de participanți este dovada că oamenii vor să fie împreună, să se bucure împreună, să aibă un ideal, chiar și artistic, care să îi unească. Ce rău face clădirea unei biserici unei comunități sau dăngănitul clopotului? Tocmai acestea au ținut sărbătorile și au făcut posibil ca să avem zile libere. Nu cumva ipocrizia ne împiedică să ne așezăm și să vedem ce e cu noi, ce valori definesc parcursul pământesc al nostru? Un gânditor contemporan spune că „Ipocrizia clasică exprimă ruptura dintre moravuri şi respectabilitate; cea contemporană, hiatusul dintre idealul afişat şi realitatea trăită.” Sunt, poate, momente delicate, când diplomația ne împinge să fim ipocriți, dar sunt evidențe ale vieții, cum este și cea legată de liber în sărbători, în care ipocrizia pe pe termen lung ia forma lipsei de bun simț nevindecabil.

Nu-l pot contrazice pe Octavian Paler care, ușor melancolic, spunea că „Nu există sentiment tragic la români. Cred că dragostea la noi parcurge doar distanţa dintre romanţă şi pat. Avem o psihologie de popor superficial, de popor care poate frige mititei pe orice Golgotă.”

Aștept cu nerăbdare ziua în care ateii și toți clevetitorii într-ale credinței să facă cereri de venire la serviciu în zilele de sărbătoare cu liber de la stat. Până atunci, cred că unii au sărit gardul în Grădina Maicii Domnului și le e atât de bine încât au ajuns să creadă că e grădina lor.

Cred, având nostalgia îndrăgostitului, că lumea nu este părăsită în suferința sa, că omul nu este singur în tristețea-i. Și inima Maicii este rănită și frântă, Maica Domnului plânge alături de noi. Și cred că va veni o zi când vom ști a cui inimă am rănit-o prin păcatele noastre și prin ale cui lacrimi aceste păcate au fost șterse....

Preot **Eugen-Cătălin PĂUNESCU**
Foto: sursa Internet

Citatul lunii

„Căutarea este un element specific sufletului omenesc, dar căutarea lui Dumnezeu este un imperativ al conștiinței, un dor arzător care face «sufletul neliniștit până se va odihni întru Dumnezeu».”
(*Învierea Mântuitorului Iisus Hristos, certitudinea învierii noastre,* pr. dr. Marcel Stavara)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Avem de cel puțin patru ani un birou local al O.C.P.I. Teleorman, de unde cei interesați pot obține la cerere și, contracost, Extrase de carte funciară pentru informare.

Activitatea acestuia se desfășoară într-o clădire situată pe strada Sfântul Teodor, în curtea Primăriei Roșiori, lângă sediul Apa Serv.

La prânz

În această vară lungă și fierbinte, ni s-a oferit o mare bucurie. În iulie, s-a redeschis chioșcul de presă din strada N. Bălcescu, lângă intrarea vestică a pieței „la ruși”, unde vânzătoare este tot doamna Dincă, iar în august, chioșcul de lângă complexul „Macul”.

În amurg

Din cauza vremii secetoase din acest an, în zona agricolă Roșiori cu împrejurimile, nu s-a putut dezvolta porumbul pentru boabe.

Având un târg săptămânal puternic vineri, sperăm că vom găsi comercianți din zone mai îndepărtate care vor aduce ca marfă de vânzare porumbul, atât de necesar hrănirii animalelor!

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Athanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

AERONAVE ISTORICE RESTITUITE:

V. DE HAVILLAND VAMPIRE (I)

În spectacolul de la East Midlands, am avut parte de evoluţia unui avion foarte interesant, fabricat de firma de Havilland: este vorba de vânătorul bifuselat „Vampire”!

Daa… un avion destul de ciudat, care ar putea fi comparat cu contemporanul lui american, P-38 „Lightning”, pentru că e o cabină de pilotaj plasată între două „fuselaje”, dar, spre deosebire de cele două americane pomenite, Vampirul englezesc ascunde în spatele cabinei şi propulsorul: turboreactorul „Goblin” (Lightning are motoare cu piston, respectiv turboprop, plasate în fuselajele laterale, cu elici tractive).

Nu ştiu dacă e cazul să începem aici o discuţie despre istoria avioanelor cu reacţie; poate că da, pentru că multă lume confundă avionul cu reacţie cu avionul cu motor cu reacţie, ba sunt în stare să te ia la bătaie – din patriotism, desigur – dacă încerci să le explici că avionul lui Henri Coandă (1910) nu avea motor cu reacţie (am păţit-o cu un astfel de reprezentant al „vocii patriotului naţionale”, pe facebook, indiferent ce îi explicam sau la ce bibliografie pe net îl trimiteam, el îmi găsea contraargumente… neargumentate. Dar, pentru că eu nu sunt inginer de motoare, ci doar prof (r.) de limbi străine, mă rezum la a spune că, de fapt, primele avioane propulsate cu motoare reactive au apărut de abia prin 1939; Heinkel He-178 (creator – Hans von Ohain), urmat foarte repede, în 1940, de Caproni Campini N1 motorjet (primul turboreactor cunoscut oficial de Federaţia Aeronautică Internaţională, cercetările lui von Ohain fiind ţinute secrete) şi, în 1941, de Gloster Meteor, realizat de englezul Sir Frank Whittle. Primul avion cu reacţie pus la treabă a fost germanul Messerschmitt Me-262, apărut prea târziu pentru a-l mai ajuta pe Hitler să câştige războiul, dar a apucat să fie construit în număr necrezut de mare, începând cu 1943-1944 – vreo 1400 de aparate. Noroc că nimeni nu ştia dacă Me-262 e un avion de vânătoare sau de bombardament, iar calităţile sale nu au putut fi exploatate spre gloria Fuhrerului. Totuşi, Me-262 se poate lăuda cu prima victorie a unui jet într-o luptă aeriană… sigur şi cu multe alte fapte de arme.

Exact după încheierea războiului, în 1945, a apărut pe cerul Albionului al doilea avion cu reacţie, practic primul *jet fighter* din istorie, pentru că, în cazul lui, proiectantul a ştiut exact ce vrea. Un interceptor capabil de viteze mai mari decât oponenţii lui, cu posibilitatea de a se înarma corespunzător. Se pare că viteza lui maximă era pe undeva pe la 540 mile pe oră (880 km/h) (sau în altă limbă, 476 kn (noduri), avea o autonomie de 1.220 de mile (cam 2.000 km) şi atingea un plafon de lucru de aproximativ 42.800 ft (fiţi, cum zic aviatorii de azi), sau 13.000 metri, cum ziceau ăia de ieri.

Au fost construite 3.268 de exemplare, începând cu 1945. Au fost folosite de numeroase forţe aeriene, desigur, începând cu cele Regale Britanice (1946), ca interceptor, dar nu numai cu decolare de pe baze terestre; a fost primul reactor din istorie care a aterizat/ decolat de pe portavion – e vorba de căpitanul aviator Eric Brown). A urmat achiziţionarea avionului de către încă 31 de ţări, atât din interiorul, cât şi din exteriorul Commonweath-ului. Vampirul nostru, în numeroase variante constructive şi adaptat pentru diverse tipuri de misiuni, a zburat în serviciu ordonat până în 1979, ultima ţară care l-a oprit de la zbor fiind Rhodesia.

În 1952, un Vampire a devenit erou de film în „The Sound Barrier”. În timp ce colegii lui, piloţi de încercare ai constructorului De Havilland, îşi pierdeau viaţa încercând să depăşească viteza sunetului (între noi fie vorba, de Havilland nu se implica în vremea aia în cursa pentru Mach 1 cu un avion Vickers-Supermarine Swift) (poveste inspirată chiar din realitate, pentru că juniorul Geoffrey de Havilland chiar şi-a pierdut viaţa în timpul unui zbor de încercare), personajul Tony îşi plimbă iubita, pe Susan, cu un Vampire. A, o plimbă chiar şi cu un Comet, altă vedetă a casei de Havilland.

După aceea, aşa cum am văzut şi în cazul celorlalte avioane istorice despre care am discutat, un număr redus de aeronave au fost salvate de la flex. Vreo 28 de ţări „deţin” Vampiri, majoritatea sub formă de exponate prin muzee, dar există încă şi vreo 10 avioane „bune de zbor”, deţinute de grupuri de entuziaşti şi pasionaţi şi folosite în scopuri instructiv-educative sau/ şi în spectacole aeriene.

Un astfel de „owners group” se numeşte „The Vampire Preservation Group” şi este operatorul unui de Havilland Vampire T11, cu înmatricularea militară WZ507, dar şi cu cea civilă (pentru că avionul nu are acum nici o legătură cu RAF) G-VTII. Se pare că este singurul Vampire de acest tip care mai zboară prin emisfera nordică – ar mai fi şi prin America un Vampire, alt tip/ variantă constructivă.

Am studiat cu atenţie obiectivele urmărite de grupul de englezi pasionaţi: în primul rând, îşi dau silinţa să menţină în stare de zbor comoara pe care o deţin, ceea ce nu e puţin lucru – bani, timp, competenţă, muncă; apoi, ei vor (şi asta fac) să îşi facă avionul cunoscut prin participarea la spectacole aeriene pe tot teritoriul Angliei şi să contribuie la educarea patriotică a britanicilor prin prezentarea istoriei Vampirului, a aviaţiei regale britanice. Au şi un program de lecţii de pilotaj – zboruri în dublă comandă cu orice deţinător de brevet de pilot, de orice categorie – sigur, nu pentru a-i califica pe Vampire, la ce le-ar folosi?!, ci pentru a-i face să înţeleagă care erau condiţiile de muncă ale piloţilor din „antichitatea” zborului reactiv.

Avionul este hangarat pe aeroportul din Coventry, la o aruncătură de băţ (cu reacţie) de Ragley Hall, unde am înţeles că poate fi admirat de curioşi.

La East Midlands Air Festival, WZ507 a fost admirat de zece mii de curioşi. Trev Graham & James McDonald, cei doi entuziaşti prezentatori ai evenimentului, cu aceeaşi voce calmă şi pronunţie clară ca la fiecare aeronavă care a evoluat în faţa publicului, au făcut o amplă prezentare a avionului WZ507 – mă întreb câţi dintre englezii prezenţi pe poiana de la Ragley Hall au ascultat-o la fel de atent ca mine.

Vampirul, pilotat (probabil, pentru că nu am avut timp să notez) de comandantul Mark Hooton, a fost construit în anul 1952 (a împlinit, deci, 70 de ani!), iar din 1953 până în 1969 a zburat în serviciul Majestăţii Sale. A fost grounded şi transformat, de către Solway Aviation Society, în obiect de muzeu pe aeroportul Carlisle.

De abia în 1980 a fost înmatriculat civil, iar din 2002, după ce a fost restaurat şi certificat, WZ507, alias G-VTII, a apărut din nou pe cerul patriei sale.

Cer pe care l-am văzut şi fotografiat şi eu, la East Midlands Air Festival. A executat un zbor de prezentare, fără figuri, la înălţime destul de mică şi nu foarte departe de spectatori, aşa cum cer normele de securitate la mitingurile aeriene. Mă consider un privilegiat că am văzut avionul ăsta, unul dintre „ultimii mohicani” ai producătorului de Havilland.

Text și foto: Prof. **Mihai-Athanasie PETRESCU**
Membru al Asociației Aviatorilor Brașoveni

Priorități românești

Performanțe românești (II)

Spre exemplu, România este o țară bogată în ceea ce privesc resursele naturale, inclusiv când vine vorba despre petrol. Însuși Hitler a afirmat că *„fără petrolul din România niciodată nu aș fi atacat URSS”!* Puțini știu însă că, în ceea ce privește extracția petrolului, România se poate mândri/lăuda cu mai multe premiere în industria petrolieră. Astfel, prima sondă de petrol din lume a fost construită în țara noastră. Pompele de petrol care forau la 180 m adâncime au fost puse în funcțiune în anul 1840, în localitatea Lucăcești din actualul județ Bacău, România devenind prima țară din lume cu o producție de petrol înregistrată oficial în statisticile internaționale. Prima rafinărie industrială din lume a fost ridicată de către frații Mehedințeanu la periferia Ploieștiului. România este prima țară din lume care a exportat benzină. Și aceste premiere din lumea petrolului au avut drept consecințe alte premiere. Astfel, în anul 1857, Bucureștiul a devenit primul oraș din lume iluminat lampant cu petrol produs la Ploiești. Flacăra nu avea culoare, nici miros și ardea cu o formă și o intensitate constante fără a lăsa fum sau cenușă, înlocuind vechile opaițe cu ulei de rapiță sau nucă și lumânările care lăsau compuși rășinoși în fitile. S-a născut astfel o nouă profesie: cea de lampagiu (cel care aprindea și stingea lampadarele și ștergea sticlele felinarelor). Tot ca premieră, pe această temă, nu e lipsit de importanță să amintim că, în prima jumătate a secolului al XX-lea, la Câmpina, a luat ființă prima școală de maiștri și de sondori din lume. Și dacă acum capitala noastră e pe locul patru în Europa în ceea ce privește transportul în comun, prin anul 1840, în București, au fost introduse primele omnibuze trase cu cai, fiind printre primele orașe europene cu un astfel de mijloc de transport.

De asemenea, orașul Timișoara a dobândit de-a lungul timpului numeroase premiere. Pe lângă faptul că municipiul e cunoscut ca fiind primul oraș din țară cu tramvaiul tras de cai, iată că, la 17 ani după ce Bucureștiul devenea primul oraș din lume iluminat cu lămpi cu petrol lampant, în anul 1884, Timișoara înregistrează cea mai importantă premieră: devine primul oraș din Europa cu străzile iluminate electric, lămpile electrice având filament din cărbune, sporind astfel protecția și confortul celor care se plimbau la ore târzii pe străzi ori pe Bega.

Putem veni cu noutăți și din alte domenii, precum cel al rezervațiilor naturale, al monumentelor, al culturii, al istoriei, deși spațiul tipografic nu ne permite să aducem foarte multe exemple și, totodată, să dăm și multe detalii referitoare la ele. E cazul **Vulcanilor noroioși** din partea centrală a Subcarpaților de Curbură, de pe teritoriul comunelor Berca și Scorțoasa din județul Buzău. Sunt cunoscuți de peste un secol pentru importanța lor științifică și peisagistică. Vulcanii noroioși de la Pâclele Mari și de la Pâclele Mici datorită aspectului lor halucinant, selenar, au fost declarați, în 1924, monumente ale naturii. Mult mai reprezentativi decât cei din restul țării, prin activitatea și prin formele lor tipice, vulcanii de la Berca sunt pe locul doi în Europa, ca dimensiuni, după cei de la Baku (Rusia), din Peninsula Apseron.

Delta Dunării este a doua ca suprafață, constituită din râuri, canale, mlaștini și lacuri înconjurate de copaci și insule de stuf. Este și cea mai bine conservată dintre deltele europene. Din 1991, este înscrisă în lista Patrimoniului Mondial UNESCO, fiind clasificată ca rezervație a biosferei la nivel național în România și ca parc național în taxonomia internațională. Cuprinde cea mai mare zonă umedă (3446 kmp) din Europa și deține cea mai mare suprafață compactă de stuf din lume, fiind protejată ca zonă de importanță internațională. Tot Delta Dunării ocupă unul din locurile fruntașe în lume în ceea ce privește diversitatea florei și faunei, peste 50% din speciile de păsări din Europa găsindu-se în Delta noastră.

Statuia lui Decebal este un basorelief înalt de 55 m și lat de 25 m aflat pe malul stâng al Dunării, între localitățile Eșelnița și Dubova, în apropiere de orașul Orșova (la Porțile de Fier). Statuia îl reprezintă pe ultimul rege al Daciei, fiind sculptat într-o stâncă de sculptorul Florin Cotarcea din orașul Orșova, finanțat (peste un milion de dolari) de istoricul Iosif Constantin Drăgan. Acesta a lucrat la ea timp de 10 ani (1994-2004), perioadă în care a fost ajutat de 11 alpiniști. Este cea mai înaltă sculptură în stâncă din Europa și a doua din lume. Este o operă de artă de dimensiuni impresionante, concurând de departe cu Statuia Libertății (SUA).

Tăblițele de la Tărtăria sunt trei plăcuțe mici și străvechi din lut, descoperite în 1961, la Tărtăria, județul Alba, de către echipa cercetătorului clujean Nicolae Vlasa, cu inscripții din perioada timpurie a culturii Turdaș, cu o scriere pictografică, scriere ce datează cu peste 1000 de ani mai înaintea celei mai vechi scrieri cuneiforme sumeriene, adică celei mai vechi scrieri cunoscute până la acea vreme. Datarea a fost făcută cu carbon radioactiv C14, metodă foarte precisă, efectuată pe niște resturi osoase găsite împreună cu tăblițele. S-a stabilit *simplu că scrierea, sub forma pictogramelor, a apărut în sud-estul Europei și nu în Mesopotamia, cum se credea până acum”.* Și arheologul italian Marco Merlini, privitor la această descoperire, spune că „*oasele și plăcuțele sunt foarte vechi. Acum este o certitudine. Este rândul nostru să gândim că scrierea a apărut în Europa cu 2000 de ani înaintea scrierii sumeriene. În România, avem o comoară uriașă, dar ea nu aparține numai României, ci întregii Europe”.* Cercetătorul John Mandis întărește cele spuse de Marco Merlini: „*Cele mai vechi descoperiri ale unor semne de scriere au fost făcute la Turdaș și Tărtăria”.* Iar despre simbolurile Tăblițelor de la Tărtăria studiate prin prisma semnelor civilizației Turdaș ce stau la baza scrierii danubiene, lingvistul Harald Haarmann preciza că „*semnele ce compun scrierea danubiană sunt consistente, cu o trasare neambiguă și cu folosințe multiple”.* Și am putea continua cu astfel de păreri! Este și motivul pentru care am introdus acest text la priorități românești.

Prof. **Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Adolescentul de azi

Și tinerii contează!

Gata! Am promovat bacalaureatul și am fost admisă la facultate. Cred că va deveni totul și mai greu, dar pentru următoarele două luni voi fi doar eu, prietenii mei și multe aventuri. La urma urmei, vrem să ne trăim tinerețea la maximum cu tot ce aduce ea, atât zile bune, cât și proaste. Ba chiar, avem și o zi dedicată nouă: Ziua Internațională a Tineretului.

Celebrată anual pe 12 august, această zi a fost stabilită de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite (ONU) în 1999, având ca scop principal atragerea atenției asupra problemelor cu care se confruntă tinerii la nivel global și promovarea tinerilor ca parteneri esențiali în schimbările sociale, economice și politice. Ce este și mai interesant este că, în fiecare an, Ziua Internațională a Tineretului are o temă specifică, ce reflectă problemele și provocările curente, iar în anul 2024 aceasta este: „De la clickuri la progres: Traseele digitale ale tinerilor pentru dezvoltare durabilă”, subliniind importanța tehnologiei și a mediului digital în viața tinerilor. Astfel, noi suntem, de fapt, cei care, prin creativitate și inovație, deschidem noi căi către un viitor sustenabil.

Așadar, cei mai importanți pași pentru atingerea acestui obiectiv sunt sprijinirea noastră, a tinerilor (15-24 ani) și asigurarea faptului că vocile noastre sunt auzite în procesele decizionale.

Bianca TUTUNARU
Studentă SNSPA

ANUNȚ

În perioada 01-08 septembrie 2024, în municipiul Roșiori de Vede, se va desfășura Bâlciul Anual, amplasat în perimetrul tradițional din incinta Târgului săptămânal, situat în zona estică a localității, pe DJ 612A, nr. 1.

Pentru ocuparea terenului din incinta Târgului săptămânal, pe timpul desfășurării Bâlciului Anual, conform HCL nr. 46/27.04.2023, se percep următoarele tarife:

- **5 lei/metru pătrat (mp)/zi pentru suprafețele de până la 10 mp;**
- **3 lei/metru pătrat (mp)/zi pentru suprafețele de 10 mp la 100 mp;**
- **2 lei/metru pătrat (mp)/zi pentru suprafețele ce depășesc 100 mp;**
- **134 lei/persoană fizică sau juridică - taxa de branșare la rețeaua electrică în cadrul Bâlciului Anual;**
- **3 lei/autoturism - taxa de parcare pe perioada organizării Bâlciului Anual, în locurile special amenajate.**

Pentru agenții economici ambulanți, taxa se poate încasa pe bază de chitanță. Agenții economici care desfășoară activități de alimentație publică (restaurant, fast food, gogoșărie) la momentul atribuirii terenului din incinta bâlciului vor achita către administrația publică locală contravaloarea cantității de deșeuri pe care o produc în perioada bâlciului; plata se va face diferențiat în funcție de volumul activității prestate.

Tariful pentru agenții economici este de 290 lei/mc.

Primăria va dota agenții economici mari (restaurante, fast-food, gogoșării) cu câte două pubele din plastic de 120 litri fiecare.

Agenții economici mari vor avea obligația de a depozita hârtiile și cartonul în saci, pe care îi vor procura individual, depozitându-i după umplere la platforma de gunoi a bâlciului.

Persoanele interesate vor depune la Registratura Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, camera nr. 1, următoarele acte:

- cererea în care se va preciza activitatea pe care o vor desfășura și suprafața pe care doresc să o ocupe în m.p.;
- certificat unic de înregistrare fiscală;
- statutul societății comerciale sau autorizația eliberată în baza legii;
- certificat fiscal eliberat de Primăria unde își au sediul social, din care reiese că nu datorează debite respectivei administrații locale;
- aviz sanitar-veterinar provizoriu, emis pentru vânzarea în bâlci a produselor alimentare și a băuturilor, care se va elibera la solicitarea agenților economici de către reprezentanții DSV, după atribuirea locului în bâlci de către comisie;
- autorizație de funcționare eliberată de ISCIR București, pentru agenții economici care dețin echipamente și instalații specifice parcurilor de distracții. Agenților care nu prezintă autorizație ISCIR comisia nu le va atribui loc în bâlci.

Suprafețele de teren solicitate în incinta Târgului săptămânal, pe timpul desfășurării Bâlciului Anual, vor fi puse la dispoziția solicitanților începând cu data de 30 august 2024, ora 12:00.

Fiecare agent economic va semna o convenție de securitate și sănătate în muncă și situații de urgență.

Pe perioada desfășurării Bâlciului Anual 2024 este interzisă comercializarea produselor second-hand.

Informații suplimentare se pot obține la telefon 0247/466519.

Primar
ec. Cîrciumaru Gheorghe Valerică

pagină realizată de insp. Gabriel ARGEȘEANU

Copiii instituționalizați – o preocupare permanentă a Primăriei Municipiului Roșiori de Vede

Sistemul de protecție a statului este un mecanism prin care copiii care nu pot crește în familii biologice sunt luați în grija statului, care are misiunea de a-i îngriji și proteja până când aceștia vor ieși din sistem. La nivel instituțional, sistemul de protecție este reprezentat de Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție – autoritate centrală, în a cărei subordine se află Direcțiile Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului (DGASPC) din fiecare județ și din cele 6 sectoare ale Bucureștiului.

În Roșiori de Vede, există 21 de apartamente licențiate ale DGASPC Teleorman, unde locuiesc împreună 91 de copii aflați în sistemul de protecție (cu nevoi speciale, dizabilități). Trăind în apartamente și nu în case de copii, aceștia interacționează cu locatarii blocului în care se află aceste apartamente și învață să conviețuiască în comunitatea locală. Totuși, această experiență nu este suficientă, mai ales pentru adolescenții care visează să părăsească sistemul la vârsta de 18 ani și să devină independenți.

• *Tinerii din sistemul de protecție beneficiază de sprijin între 18 și 26 de ani, nu numai până la vârsta majoratului*

Modificările aduse Legii 272/2004 privind protecția și promovarea dreptului copilului prevăd că tinerii din sistemul de protecție beneficiază de sprijin între 18 și 26 de ani, nu numai până la vârsta majoratului. Condiția impusă este continuarea studiilor sau angajarea la un loc de muncă. „Tinerii care au beneficiat de o măsură de protecție specială stabilită în condițiile legii și care fac dovada că urmează o formă de învățământ prevăzută de lege sau au un loc de muncă pot opta pentru continuarea măsurii de protecție specială sau pentru primirea unei indemnizații lunare în valoare de aproximativ 3.000 lei, indiferent de salariul primit de la angajator, dar fără a depăși vârsta de 26 ani. Opțiunea poate fi exprimată o singură dată, indiferent de momentul ieșirii din sistemul de protecție socială”, ne-a declarat Florinel Dragomirescu, directorul DGASPC Teleorman.

O astfel de decizie a tinerilor din sistem, aduce cu sine o serie de provocări. Chiar dacă rămân în continuare singuri sau își întemeiază o familie, cert este că mulți reușesc să se integreze, să continue studiile în sistemul de învățământ universitar sau să se angajeze și să-și găsească o locuință.

Sun,t însă, și destule situații, unele mediatizate, dar mult mai multe care nu fac subiect de presă, fiind cunoscute de roșioreni, cu unii dintre acești tineri care, odată ieșiți din sistem, la cererea lor, mai ales cei cu probleme speciale, ajung în stradă și, fiind nevoiți să se întrețină singuri, sunt prinși într-o multitudine de situații problematice pentru comunitatea locală.

„Situația tinerilor din Roșiori de Vede ieșiți din asistența DGASPC Teleorman și care creează probleme comunității locale a fost discutată în cadrul întâlnirii pe care am convocat-o pe 6 august a.c., la care au participat: Poliția Municipală, Poliția Locală, reprezentanți ai DGASPC și Direcția de Asistență Socială din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede. Dacă la o întâlnire recentă și la o alta anterioară s-a realizat o identificare a tinerilor și a locațiilor unde aceștia și-au găsit adăpost, de data aceasta s-au stabilit mai multe măsuri organizatorice pentru a identifica soluții de sprijinire a acestor tineri în vederea reintegrării sociale. Se va solicita, de asemenea, sprijinul, atât al Consiliului Județean, cât și al DGASPC, problema fiind una de amploare și generată de numărul foarte mare al copiilor din aproape întreg județul, instituționalizați în centre de plasament din Roșiori de Vede”, a declarat primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

• *„Primăria Roșiori de Vede ne-a pus la dispoziție teren pentru construirea a două case”*

O altă problemă reclamată de roșioreni care locuiesc în blocurile unde DGASPC Teleorman deține apartamente este reprezentată de diverse situații create de copiii de aici, unele dintre acestea fiind rezolvate în timp, altele fiind repetative.

„Mai sunt unele probleme, dar și locatarii trebuie să țină cont că sunt copii. Acest sistem de tip familial este unul deschis, iar copii de aici nu pot fi îngrădiți de a ieși afară, de a se juca, de a-și face prieteni sau de a ieși în oraș. În apartamente, sunt condiții similare cu cele oferite copiilor de familiile roșiorene; copii sunt supravegheați și îndrumați de personalul specializat. Este adevărat că mai avem nevoie de personal, dar avem posturi blocate prin legislația în vigoare, iar acestea nu pot fi scoase la concurs. Totuși, și în aceste condiții, putem face ceea ce trebuie profesional fără probleme. Ne ajută și faptul că, dintr-un total de 42 locuri pentru copii cu nevoi speciale, avem doare 30 ocupate. Să știți că la Alexandria avem în îngrijire 69 de copii cu astfel de probleme speciale. Pentru copiii cu nevoi speciale, la Roșiori de Vede, după reorganizare, din 100 de copii avem 61. Urmărim scoaterea copiilor din aceste apartamente, prioritar a celor cu nevoi speciale, deoarece ei fac cele mai mare probleme. În acest sens, Primăria Roșiori de Vede, cu care avem o colaborare foarte bună, ne-a pus la dispoziție un teren pe care vom construi două case. Acestea se află în stadiul studiului de fezabilitate și vor fi construite cu finanțare de la Consiliul Județean Teleorman. Am fost întrebat de ce nu relocăm o parte din acești copii în orașele Turnu Măgurele, Zimnicea sau Videle. În acest caz, trebuie să vindem din apartamentele pe care le deținem aici și să cumpărăm acolo, plus că se va reduce personalul de aici pentru a angaja în localitățile respective. Totuși, nu cred că vom mai avea o creștere a numărului de copii în aceste centre, așa cum era cu câțiva ani în urmă”, a mai declarat directorul Dragomirescu.

Gabriel ARGEȘEANU

Sporting Roșiori câștigă trofeul la prima ediție a „Turneului Frăției” de la București

Grupa U13 a echipei Sporting Roșiori, pregătită de antrenorul Alexandru Gheorghe, a câștigat prima ediție a „Turneului Frăției” de la București. Roșiorenii au terminat turneul cu un singur gol primit și 10 marcate, reprezentând o repetiție pentru tinerii jucători ai Sportingului înaintea debutului în noul sezon din Campionatul Județean U13.

Clasamentul „Turneului Frăției” a arătat astfel:

1. **Sporting Roșiori**
2. ACS Naipu
3. Frăția București
4. Viitorul Zimnicea

Interviurile DRUM

Profesorul Iulian Buzu

Cu siguranță, unul dintre cei mai apreciați dascăli pe care i-a avut învățământul teleormănean și chiar și cel național a fost profesorul roșiorean de fizică Iulian Buzu, cel ce, în curând, va împlini venerabila vârstă de 93 de ani. L-am căutat și l-am rugat să ne destăinuie câte ceva din experiența sa de-o viață.

Ion Scarlat: – Bună ziua, domnule profesor Iulian Buzu! Vă cunosc de pe vremea când eram elev de liceu (1958-1962). Ați fost un model de cadru didactic pentru mine și pentru colegii mei de generație, ca și pentru atâtea alte generații de elevi. Acceptați, vă rog, să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Iulian Buzu: – Dacă aceasta e prima întrebare, răspunsul meu este da. Da!

I.S. – Cum și când ați descoperit frumusețea obiectului „Fizica”?

I.B. – După ce am predat-o câțiva ani. La început nu mi-a plăcut, ci după primii ani când am predat-o.

I.S. – Dar cum ați ales să vă înscrieți la Facultatea de Fizică?

I.B. – Am ales în conjunctura dată când era lipsă de cadre în învățământ și se formau profesori de matematică și de fizică. Domeniul legat de specialitatea matematică mă atrăgea foarte mult și atunci am ales Facultatea de Matematică și Fizică a Universității Parhon din București, pe care am absolvit-o și am devenit profesor la liceul pe care îl terminasem și iată-mă acum ajuns aici.

I.S. – Cum era percepută fizica în perioada în care erați activ?

I.B. – Era considerată una dintre disciplinele fundamentale alături de matematică, chimie și biologie.

I.S. – Aveți idee cum este percepută acum?

I.B. – Nu în mod deosebit, dar cert este că fizica a avut un mare rol în dezvoltarea tehnologică și este considerată în continuare o materie strict necesară pentru un tânăr care își dorește să devină inginer, cercetător ș.a.m.d. Tinerele cadre didactice trebuie să fie atașate de profesie și să păstreze tradiția învățământului românesc.

I.S. – Ați fost ani în șir inspector de specialitate în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Teleorman. Ce rol au inspectorii școlari în cadrul școlii? Se preconizează desființarea lor. Ar fi un aspect benefic?

I.B. – După părerea mea, nu! Nu ar fi benefic. Profesorii trebuie să fie vizitați din când în când. În speță, profesorii de fizică au în dotarea lor laboratoare, material didactic pe care trebuie să-l folosească și nu știu să facă totdeauna acest lucru. De aceea, este necesar controlul, mai ales pentru tinerele cadre.

I.S. – Pe lângă activitatea de la catedră, ați avut preocupări și în domeniul editorial. Ce ne puteți spune în acest sens?

I.B. – Am avut colaborări. În primul rând, am colaborat cu Institutul Pedagogic, cu care chiar am scos un manual experimental pentru clasa a VII-a cu profesorii Chelu și Burcin, folosit 18 ani în învățământ, apoi am fost preocupat de problemele legate de îmbunătățirea rezultatelor sau randamentului în învățământul de fizică românesc, îmbunătățirea eficienței laboratoarelor de fizică. În acest sens, am construit și un laborator experimental, care a fost considerat ca model și pentru care au venit în vizită profesori și inspectori din toată țara ca să-l vadă. Am avut realizări remarcabile în care, printre altele, am antrenat și elevi pe care i-am rugat să mă ajute și cu ei am creat material didactic.

I.S. – Dar, despre publicațiile dumneavoastră?

I.B. – Am publicat mai multe culegeri. În primul rând, am publicat o culegere foarte bună, am tradus o culegere de fizică din limba rusă în limba română, culegere de Saharov și am mai tradus și o altă culegere, dar la moartea lui Nicolae Ceaușescu s-au întrerupt legăturile cu editura sovietică și asta n-a mai apărut, însă am folosit-o cu succes în învățământ. În afară de aceste publicații, am mai redactat trei culegeri originale pentru examenele de bacalaureat și cele de treaptă care, de asemenea, s-au bucurat de aprecierea colegilor.

I.S. – V-ați născut în Basarabia, pe 1 septembrie 1931, și ați venit în România, țara-mamă, după al Doilea Război Mondial. Ce amintiri păstrați din acea perioadă?

I.B. – Nu! Am venit înainte de război. Am venit în 1940, la vârsta de 9 ani. În 1941, dacă îți amintești, a început războiul antisovietic. Românii s-au dus aliați cu germanii și i-au împins pe ruși, însă rușii s-au redresat și, în 1944, s-au apropiat periculos de noi și atunci ne-am refugiat definitiv în România. Am stat un an în Râmnicu Vâlcea. Cele mai frumoase amintiri din perioada de refugiu sunt cele legate de sora mea. Am avut o soră cu șapte ani mai mare ca mine care a funcționat ca învățătoare și ulterior ca profesoară în Curtea de Argeș. Venind în refugiu, eu, care eram mic, și tatăl meu, care era preot, ne-am dus prima dată la ea și pentru că deja veniseră anii gimnaziali am rămas în gimnaziu la Curtea de Argeș. Cele mai frumoase amintiri din adolescență sunt legate de perioada argeșeană, în care am fost elev la Liceul teoretic. În ultimii doi ani de liceu, m-am transferat la Roșiori, unde am terminat liceul și am devenit ulterior student, apoi profesor.

I.S. – O parte din cele ce mi-ați povestit îmi sunt cunoscute din cartea scrisă de prietena dumneavoastră din copilărie Marga-Rita Popeli-Tatu, intitulată „Meandrele unui destin”.

Cum a fost reîntâlnirea cu colega din copilărie, după 70 de ani?

I.B. – Este una dintre întrebările cele mai plăcute pentru mine! M-am născut în 1931, în satul Cruglic-Basarabia. În aceeași localitate locuia și familia în care s-a născut Marga-Rita. Tata ne-a botezat pe amândoi și am copilărit împreună. Dar au venit vremurile de restriște și am plecat în refugiu, ne-am despărțit și fiecare a urmat drumul lui. Ea a fost profesoară în București, căsătorită cu un militar, are doi băieți-medici. Eu am avut familia mea. După circa 70 de ani, timp în care nu ne-am văzut, ne-am întâlnit întâmplător în București. Absolut întâmplător! Uimitor lucru! După o conversație oarecare m-a recunoscut. Era preocupată de scrierea unor momente din tinerețile ei care erau trecute în cartea „Meandrele unui destin”. Și pentru că urmărea să completeze acea ediție mi-a cerut și mie unele sugestii, pe care i le-am dat, și atunci ea, ca drept mulțumire, m-a trecut pe copertă. Eu sunt acum un fel de coautor al cărții. E o lucrare remarcabilă, regret că nu o am acum să ți-o fac cadou.

I.S. – Mi-ați oferit-o acum doi ani, domnule profesor. Mulțumesc!

I.B. – Citește-o cu atenție! E scrisă frumos. Este, de fapt, o întreagă epopee a basarabenilor.

I.S. – În anul 2018, Consiliul Local și Primăria Municipiului Roșiorii de Vede v-a conferit titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Roșiorii de Vede”. Ce alte titluri ați mai primit în carieră?

I.B. – În afară de cele profesionale, cum sunt gradele didactice, am primit „Medalia Muncii”, era o medalie care se conferea în timpul orânduirii socialiste persoanelor merituoase. Și m-a mai distins M.E.I. cu titlul de „Profesor evidențiat”.

I.S. – Nu ați stat departe nici de fenomenul sportiv. Ați fost un animator al tenisului de masă și al șahului în Roșiori. Sporturile practicate constituie, cred, secretul longevității dumneavoastră. Ce ne puteți spune despre acest aspect?

I.B. – Tenisul de masă a fost sportul pe care l-am iubit cel mai mult și care m-a ajutat foarte mult pentru forma mea fizică, pentru că nu trecea zi fără să joc tenis de masă. Pe atunci, erau foarte multe cluburi prin oraș și până să ajung seara de la seral până acasă treceam neapărat pe la club să semnez condica cu paleta de tenis. Iar la șah am avut o activitate mai susținută. Am fost un jucător de șah calificat. La șah, se atribuie categorii și cea mai înaltă categorie dintre cele mai de jos e categoria I, apoi de maestru, de mare maestru ș.a.m.d.. Eu am fost jucător de categoria I. Am fost și un abonat fervent la revistele de șah, am și publicat în ele probleme de șah originale. Am fondat și un club de șah „Mens sana” împreună cu un colaborator al meu. Șahul dezvoltă activitatea cerebrală!

I.S. – Vă mulțumesc din suflet, domnule profesor, și tot din suflet vă urez „Drum bun spre Centenar”!

I.B. – Și tot din suflet, domnule Scarlat, toate urările și toate aprecierile mele, sunt mândru că am avut un astfel de elev, un om cu o activitate atât de vastă în domeniul publicistic, cu lucruri absolut notabile. Dragul meu Scarlat, sănătate și progrese în tot ce vei întreprinde! Abia aștept să ne revedem cu discuții în jurul revistei DRUM și cu alte discuții frumoase!

Prof. **Ion SCARLAT**
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ**

Pliculețul cu pelin

Discuții

Am auzit mai multe gospodine că abia așteaptă CARTEA. Din discuția lor, am priceput că, fiind multe aventuri la popotă, ar trebui să fie o carte de rețete culinare. Păcat că nu avem librărie în oraș, dar dacă am noroc, o voi comanda online. Sper să fie un tiraj suficient de mare să ajungă la toți.

*

Mai multe ONG-uri, dar și voci autorizate din ministere solicită ore de educație sexuală în școli. În felul acesta, zic ei, va scădea dramatic numărul de mame minore. Personal, cred că este o prostie, oricum viitoarele mame de 12-14 ani nu frecventează școala.

Liviu NANU
Foto: Sursa Internet

Povestiri din parcare

Povestea tâmplarului (II)

- continuare din umărul trecut -

– Păi dacă-ți spun… Adică știi dumneata, acum faci mobile, adică părțile, și mergi și le montezi la fața locului, adică la om acasă.

– La primărie.

– Bravo, așa e, la primărie, direct în sala de consiliu. Că uite, adică chiar cu papucu ăsta am dus piesele, că nu era să las cine știe ce prost să le zgârie la transport. Adică eu singur le-am făcut, le-am pus în mașină, le-am dus, le-am descărcat, le-am băgat în sala aia de ți-am zis, adică consiliu, tot cu papucul mi-am adus sculele de la atelier și am asamblat masa.

– Și scaunele.

– Păi da, adică masa și scaunele. Domne, a ieșit perfect, adică când a văzut primarul și cu vicele au căzut pe spate. Păcat că n-am pozele alea, adică să vezi și dumneata: erau minunate, cum zice prietenul ăla al meu. Ce mai, și-a meritat munca și banii. Nea Chiriță, a zis primarul, neam de neamul primăriei n-a avut așa sală de consiliu, adică ca lumea, mobilată lux!

– Felicitări! exclamă nea Mureșan. Se vede că meseriașul vechi, cum sunteți dumneavoastră, e greu de găsit în zilele noastre. Ad… ăsta… super!

– Păi eu ce zic?

– Și ziceți că a plătit corect?

– Corect! Adică cum, primărul era un om ca lumea.

– Și vicele?

– Și… vicele, adică când era vice cu primarul ăsta de v-am spus. Că, pe urmă, primarul ăla s-a îmbolnăvit și n-a mai candidat, adică a ieșit primar ăla de era vice, iar primarul s-a pensionat.

– A, și n-a mai vrut să plătească.

– A plătit domne, tot, adică primarul bătrân a plătit când era primar, adică vicele n-a avut el treabă.

– A, păi atunci e bine.

– Păi e bine, domne, adică ce, am zis eu că nu e bine? Că mi-a mai dat de lucru după aia, adică le-am mai făcut niște uși, niște alea, totdeauna m-a plătit corect, adică de ce să zic?

– Atunci nu înțeleg, ce e nasol în afacerea asta, se miră nea Mureșan.

Nea Chiriță legănă, nemulțumit, din cap.

– Păi nu-i nasol, domne, cum să fie nasol!

– Atunci e bine!

– Bine pe dracu! Adică cum să fie bine, dacă de la masa aia mi s-a tras?

Uitându-se, nedumerit, la paharul său gol în care fusese cafea, nea Mureșan nu mai știu ce să răspundă.

– Și de la scaune?

– Și, adică erau împreună, masa și douăspe scaune, nu ți-am zis?

– Ba da, ba da, erau un set, cum să nu-mi spuneți. Dar nu înțeleg.

– Domne, uite cum stă treaba, se descărcă nea Chiriță. La vreun an, adică un an și ceva după ce am făcut masa de la primărie, de m-au felicitat ăia și așa mai departe, au venit în sat, adică în comună, niște ăia, străini, ceva, belgieni, adică cică să facă afaceri cu noi. Voiau, cică, să investească, adică să facă un fel de fabrică, adică ei să pună banii, iar primarul să aducă locul de construit, alea-alea, adică și mâna de lucru, cutare. Afacere buuuuună, le dădea servici la mai mulți de la noi, ca să scape de navetă. Adică când era gata fabrica, normal.

– Bun așa, investitori străini, toți își doresc.

– Au venit ăia, i-a invitat primarul la primărie, adică și vicele și consilierii.

– În sala de consiliu, la masa făcută de dumneavoastră!

– Da, domne, adică la masa aia a mea. Minunată masă, adică așa au zis și străinii. Și au discutat ei, belgienii au pus banii pe colțul mesei, adică era ovală, dar așa se spune, adică ce mai, s-au înțeles. Au bătut palma, după aia au pus masa…

– Tot pe masa dumneavoastră.

– Păi da, adică unde în altă parte? Au mâncat, au băut, primarul a semnat hârtiile alea că se face și se drege și p-ormă a scris la ziarul de Giurgiu, adică oficialitățile din comuna Pașeca și oamenii de afaceri s-au așezat la masa negocierilor, așa scria acolo, adică la masa mea, și au semnat documentele colaborării. Adică era un articol mare pe prima pagină de la ziarul de Giurgiu, cu poza aia mare, adică cu masa făcută de mine. Uite, păcat că n-am ziarul la mine, adică îți arătam și masa.

– Lasă, îl caut la bibliotecă. Ce mai, ați devenit celebru cu masa asta.

Privindu-și dunga pantalonilor, nea Chiriță își formă o figură nemulțumită.

– Da, domne, al dracu de celebru. Adică după câteva săptămâni, când deja primarul găsise o firmă să facă studiile alea de prefezili… nu știu cum...

– Prefezabilitate?

– Dumneata știi, e greu de zis, adică nu contează, că deja lumea din sat sărea în sus de bucurie că scapă de navetă, adică că lucrează acasă la ei, vine polițistul cu vestea: băi, nea Chiriță, ai auzit? Belgienii ăia nu erau belgieni, erau niște escroci și erau mână-n mână cu firma cu prezi… aia, adică au luat banii de preza… nuștiucum și au fugit. Mai prinde-i dacă poți să iei banii înapoi, o grama' dă bani, că așa sunt ăștia de preti… cum i-o zice.

– Da, cam urât …

– Nasol, domne! A ieșit lumea la scandal la primar, că de ce i-a mințit și alea, dar ce să mai facă primarul? Adică înțelegi mata.

– Da.

– Și când au ajuns la primărie, că acum nu mai e primarul bătrân, adică ți-am zis că s-a pensionat pe caz de boală, primarul ăsta tânăr, adică ți-am zis, de era vice, cică, mă oameni buni, nu sunt eu de vină, că nu eu am semnat cu ăia.

– Avea dreptate.

– Avea, adică cum să n-aivă… numai că oamenii erau furioși și țipau acolo de zor. Și când să se liniștească și să plece, vede unu, Costache, vede o poză pe afișier, adică cum ședeau ăia la masă și semnau hârtiile de zisei. Adică la masa aia a mea de-ți spusei.

– Am înțeles.

– Și a început al dracu Costache să țipe, adică ce mai, a înebunit de tot: „la uite, ai dracu hoți, cum stau la masă ca bandiții! Fir-ar ei ai dracu cu masa lor cu tot!”

Obosit, nea Chiriță cercetă paharul de cafea, văzu că e gol și așteptă ca nea Mureșan să-l umple din nou. Mestecă, cu grijă, conținutul altui pliculeț de îndulcitor și, după ce sorbi, continuă:

– E bună, adică e caldă!

– Da, e un termos bun, nemțesc, mi l-a dat un șofer neamț de tir. Și? Cum e cu belgienii?

– Adică cu bandiții? Nu e, că tot nu i-a prins, adică cică au fugit din țară, că au mai escrocat și pe alții.

– Nasol.

– Păi nu ți-am zis? Nasol rău. Adică Costache a tot țipat acolo, cică fir-ar ai dracu masa lor, adică cu a mea, și lumea a țipat cu el, fir-ar a dracu de masă cu cine a stat la ea și cu cine a făcut-o, adică cu mine și atunci s-au trezit toți că eu sunt de vină în toată afacerea asta. Au venit la atelier, adică cică să mă linșeze, noroc că era milițianul, adică polițistul, șeful de post și am scăpat.

– Vai de mine!

– Ba vai de mine! Am scăpat eu atunci și lumea s-a liniștit, dar vicele, adică primarul, mi-a zis, bă nea Chiriță, mai bine pleacă mata din sat, că cu ăștia nu e de trai. Vezi că nu-i a bună, m-au pus să dau masa afară din primărie și au pus-o pe foc, de a luat-o dracu, adică păcat de așa o masă minunată. Așa că, înțelegi mata, adică, de ce mă car acum cu sculele și cu bancul în papuc la Călărași …

Mihai-Athanasie PETRESCU

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Ubi caritas et amor, ibi deus est!

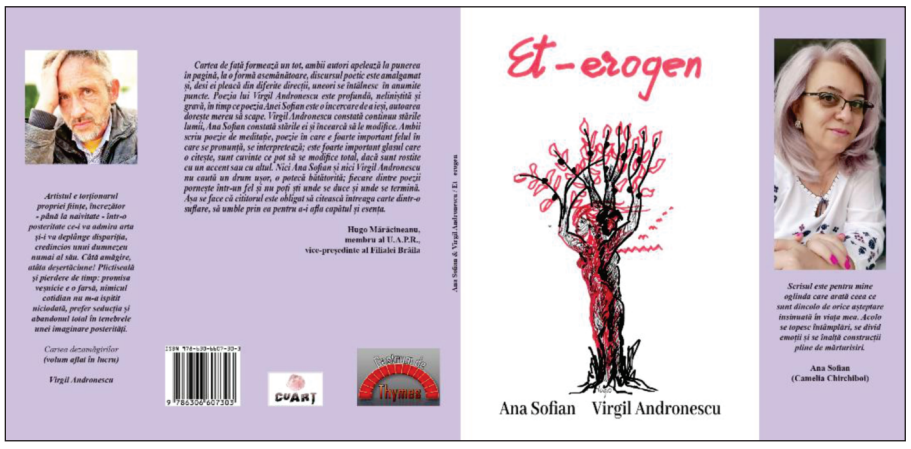

Criticul literar, jurnalistul și filologul american Henry Louis Mencken afirma: „Dansul este un poem în care fiecare mișcare este un cuvânt.”. În ceea ce mă privește, consider că este valabil și viceversa. Poezia este un dans în care fiecare cuvânt te mișcă profund. Despre asta voi vorbi și în cele ce urmează. Un tangou liric insolit și frenetic dansează poeții Ana Sofian și Virgil Andronescu pe scena literaturii române contemporane, armonizându-și trăirile și împărtășindu-și reciproc viziunile despre Dumnezeu, dragoste și lumea în care trăiesc.

Pasionale și imprevizibile, mișcările conjugate ale ideilor lor poetice reușesc să miște sufletul cititorului și să-l țină în priză de la un capăt la altul al volumului *Et-erogen* (Ed. Castrum de Thymes, Giroc, 2024). Și nu este ușor nici pentru perechea de dansatori lirici, nici pentru spectatorii discursului liric să (men)țină ritmul alert și chiar vijelios, la un moment dat, al poeziei.

Tehnica de dans pe ringul poetic este una desăvârșită, niciunul dintre parteneri nefiind la prima experiență poetică și trădând o maturitate artistică indenegabilă, dobândită în urma unei bogate experiențe de viață, iar nouă, cititorilor, nu ne rămâne decât să urmărim cu emoție momentele de poezie autentică și pline de tandrețe create de cei doi autori ca un fel de terapie (onto)logică menită a astupa crevasele de adâncimi amețitoare ale sinelui fiecăruia.

Dansul și Poezia sunt artele prin care îți poți exprima cel mai bine sentimentele, dar la fel de adevărat este că și operele literare dansează. Dansul acestora este similar dansului cosmic al galaxiilor care se atrag și se influențează unele pe altele până se contopesc într-un final.

O operă literară poate fi înțeleasă și interpretată prin prisma alteia, chiar dacă ambele sunt create la o distanță temporală de milenii. Cu atât mai interesant este acest dans al operelor, altfel spus, intertextualitatea lor, atunci când se realizează un dialog fecund și polivalent pe temele majore ale existenței între doi autori contemporani, adică între doi creatori care-și nutresc viziunea din magma aceleiași epoci istorice.

Tandemul/tangoul liric realizat de Ana Sofian și Virgil Andronescu este *sans aucune doute* expresia unei cunoașteri excelente atât a autorilor între ei cât și a tehnicii poetice și posibilităților discursive, volumul *Et-erogen* dovedindu-se în cele din urmă unul omogen și capabil să seducă gândirea și imaginația cititorilor.

Dacă poetul teleormănean Virgil Andronescu este un neocioranian în esența lui, fiind mai predispus spre un ton grav, exasperant uneori cu melancoliile sale, brăileanca Ana Sofian reușește să-i mai tempereze pornirile melodramatice, ea fiind deopotrivă o fire meditativă, contemplatoare a spectacolului existenței și capabilă de profunzimi ideatice care insolitează orizontul de așteptare al cititorilor.

Ana Sofian și Virgil Andronescu reușesc să arunce în oceanul timpului sticla cu mesajul lor poetic care actualizează dictonul latinesc: **Ubi caritas et amor, ibi deus est**. Așadar, *Et-erogen* — o carte de citit, o experiență de neuitat!

Prof**. Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

Virginia Vini Popescu: *Clonarea lui Jerry*

Cine crede că a scrie literatură pentru copii este un lucru ușor, acela se înșală amarnic. Nu e la îndemâna oricui să abordeze un univers familiar copilului, spre a scoate în evidență acele elemente care să-i sporească, astfel, curiozitatea și să-i trezească interesul pentru explorarea lumii din jurul său. Și mai cred un lucru: nu poți scrie literatură pentru copii, dacă nu ai descoperit sufletul copilului din tine.

Fie că tu, ca autor, ai o pregătire psihopedagogică, în lumina căreia te-ai format și încerci să-i modelezi și pe alții, fie că ai în jurul tău copii cu care empatizezi, important este să găsești și să respecți particularitățile de vârstă și individuale ale copilului- în cazul de față, al preșcolarilor și preadolescenților, cărora li se adresează cartea de versuri, *Clonarea lui Jerry,* apărută la Ed. Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin, 2017, sub semnătura poetei Virginia Vini Popescu.

Aș remarca, de la început, ținuta grafică excelentă a cărții, în care multe dintre poezii sunt ilustrate grafic de artistul plastic, Costel Lupu, iar corectura textelor este făcută cu multă responsabilitate de poeta Lia Nenciu.

Din prefața semnată de autoare, aflăm intenția nobilă a dascălului Virginia Popescu, și anume aceea ca versurile sale să contribuie la dezvoltarea gândirii și a memoriei, a unei bune socializări, să formeze caractere armonioase, în care să se regăsească sentimentele etern-umane: iubirea, mila, bucuria, fericirea, tristețea, altruismul, bunătatea...

Înzestrată cu sensibilitate și imaginație, predispusă spre frumos și spre trăirea lirică a vieții, dominată de dorința de comunicare afectivă cu semenii, autoarea V. V. Popescu așază în fața cititorului de toate vârstele (deși își subintitulează volumul, „Poezii pentru copii”), o carte în care: contactul nemijlocit cu natura; dragostea pentru părinți, copii, flori, animale; omenia și bunătatea născute din încercările vieții; sentimentul dorului... sunt exprimate cu o delicatețe nemărginită. Cu toate că, prin formație profesională, doamna Popescu vine dinspre lumea științelor exacte (prof. de fizică), latura meditativă, visătoare, a firii sale îi trezește bucuria rostirii scrise.

Titlul volumului, *Clonarea lui Jerry,* este dat de una dintre cele mai emoționante poezii. Din arhicunoscutele desene animate cu Tom și Jerry, știm că șoricelul Jerry nu se lasă prins, cu una cu două, de motanul Tom, dimpotrivă, prin inteligență și abilitate, reușește să scape mereu din ghearele neiertătoare ale pisoiului, uneori punându-l pe Tom în situații ridicole, spre deliciul micilor telespectatori.

Realitatea însă bate ficțiunea! Eul liric feminin trăiește, în această poezie, o adevărată dramă, când, în curtea casei de la țară, o mâță prinde un șoricel și-l mănâncă. Jerry, din mintea copilei, nu a avut nicio șansă. Realitatea dură se izbește de realitatea trucată (din filme, povești), provocând sincopa. Fetița din poezie era convinsă că Jerry, „cocolosul cenușiu” din gura mâței, va găsi un tertip prin care să se salveze, să evite sfârșitul, ca apoi să o persifleze pe aceasta. Nu se întâmplă așa, spre disperarea copilei care meditează: „Să fi fost codița lui/ Șiretul cel mișcător?”, sau „Parabolicele vechi/ De sub laba ocupantă,/ Să fi fost cumva urechi/ Purtate de el vreodată?”...

Dar, cum bunicii au soluții pentru toate problemele nepoților, însăși bunica fetiței va săvârși o minune „științifică”, clonându-l pe Jerry în vreo cinci exemplare, spre bucuria nețărmurită a copilului. Bunica „...aduce un mojar/ Un balon mare, cotat,/ O pensetă și-un pahar/ Formând trusa de clonat./ / Nici nu moșară complet,/ Și prin iarba fermecată,/ Apăru Jerry discret,/ Cu vreo cinci ca el, deodată...”, după ce bunica luase, în prealabil, o fărâmă din bietul Jerry, rămasă pe buzele pisicuței...

Am ținut să dezvolt puțin comentarea acestei poezii, pentru a vă asigura că aproape toate poemele cărții conțin o poveste de viață, cu multiple repercusiuni asupra sensibilității copilului și cu multiple valențe educative. Deși „întâmplarea” se petrece în lumea necuvântătoarelor, ea face trimitere la lumea umană, oferind acesteia învățăminte, în conformitate cu preceptele moralei creștine.

Lumea din jurul omului este reprezentată de animale, păsări, insecte, natura cu anotimpurile sale. Lumea umană este reprezentată de ființele cele mai dragi copilului. Cele două lumi trăiesc în totală armonie, oferind omului momente de profundă meditație...

Privind diferite scene din natură, copiii fac analogii cu lumea umană. Văzând cum o mamă-pițigoi își hrănește puiul, o fetiță se gândește că și ea a fost hrănită cu aceeași dragoste de mama ei, concluzia pe care o tragem fiind aceea că dragostea mamei pentru progeniturile sale e la fel de puternică în lumea necuvântătoarelor ca și în cea a oamenilor.

Scrisă într-o frumoasă limbă românească, inspirat ilustrată grafic, conținând poezii ce par momente decupate din viață, cartea *Clonarea lui Jerry* va merge, fără nicio îndoială, la sufletele copiilor și nu numai.

Unul dintre mesajele cărții ar fi că omul și-a demolat atitudinea sfidătoare față de ființele mai slabe, iar acum privește lumea din jurul său cu dragoste, înțelegere, empatie... (dar nu suficiente pentru a stopa pornirile nejustificate de a intra în arealul necuvântătoarelor și a le pune pe fugă!).

Mult ar fi învățămintele pe care le desprindem, după lectura volumului, dar îi lăsăm pe cititorii cei mici să le descopere și să și le însușească, iar pe cititorii maturi, să retrăiască etapele copilăriei prin care au trecut, să-și amintească năzdrăvăniile vârstei inocente, care prea repede s-a dus...

Domnița NEAGA
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

O altă poeticitate douămiistă

Pentru un acrobatic discurs liric optează Julien Caragea în *Duminici post-restant* (Editura Pavcon, 2021), amalgamând futurismul, avangardele și alte experimente din mileniul al III-lea - aflate în optica scepticilor - la liziera artisticului și pe fondul actual al destructurării conceptului de *poezie.* O fi cumva în criză, cum se întâmplă nu de puține decenii cu tragedia, despre care, zice-se, ar fi capitulat. Sau inoportună încă de la finalul veacului trecut. Conservatorii nu agreează ideea că orice divergență stilistică, prozodică ar adăposti estetic/artistic un tărâm aurifer… Actul temerar de expansiune a epicizării deconectat mai degrabă aparent de la sursa primară de energie a conotației, melodicității, metaforei, oferă, totuși, rezultate surprinzătoare când harul artistic, fantezia, inteligența compozițională te ajută, te salvează, pulverizează regulile, inventând alt canon, cu perspective mesajuale plurale, polisemantice... Așa se face că miticul, livrescul, elementele cărturărești își revendică dreptul măcar la subzistență. Julien Caragea e lipsit de trac, e un jemanfișist, nu se împiedică, nu se sinchisește de titlur ca acestea ,,Încheierea precaută a nasturilor” (Julien Caragea, op.cit, p.32), „Deranjarea ținutei” (*ibidem*, p.30), „Coadă la serviciul pașapoartelor” (ibidem, p.93). Dincolo de cortina permisă, civilizată pulsează umorul, ironia. Tocmai de aceea, nimic nu a intrat în impas, iar la orizont – „Un rege al orfelinatului” (*ibidem,* p.103), fapt ce provoacă un surâs al lectorului la „Coliba unui nasture de sticlă” (*ibidem*, p.107) ori „Crinolina bunicii” (*ibidem*, p.120) și speranța la „Aripi pentru mai târziu” *(ibidem,* p.118). Cu timpul, apar și mici bucurii, satisfacții ale iubitorului de literatură pe considerentul că „La vie (est) en rose” (*ibidem*, p.52), că mai există „un Fiong” (*ibidem*, p.79). Nu am aflat care a fost „Ultima dorință a lui Socrate” (*ibidem*, p.33), nu neapărat la „Anunțul făcut Mariei”/„L'Annonce faite à Marie”*(ibidem,* p.72), nu de a consuma o madlenă proustiană *(ibidem*, p.21), necum de a-l întâlni pe „Cain menhir pe mal” *(ibidem*, p.74). Titluri pe cât de paradoxale, absurde, pe tot atât de primenitoare, reprezentând înnoirea formei, evadarea din sarabanda dulcegăriilor post-romantice douămiiste… La nivel conținutistic, „O mică pauză pentru compromis” *(ibidem*, p.23) demonstra fidelitatea păsărelelor, incapabile de trădare, verosimilitatea măsurării zâmbetului cu șublerul (cumva futuristul Marinetti ne salută?). Cadru rural nesorescian (sic!), netradiționalist, cu uluci, „căruțe fie și cu nori”, cântecul optimist al cocoșului – filă de album poetic (*ibidem,* p.43). Fantezia autorului decupează „o insulă cu adevărul, vița și seninul”, aluzie la Fiul Omului („Eu sunt Calea, Adevărul și Lumina”…), de ce nu la o „Predică” (nu de pe munte, n.m.) rostită spre dimineața, cu audiența bizară a actrițelor pisici *(ibidem*, p.37). Se admite și religiosul printr-o reciclare a făpturilor nonumane. Și atunci, iată că ,,Tentația generalității” (*ibidem*, p.22) facilitează domolirea propriului destin – „Și moartea acum tu poți să o dezmierzi” (*ibidem*, p.22). Infernul și-a disipat, discreditat hidoșenia, verosimilitatea, iar plauzibilul se concretizează estetic în „Arta schizofrenică a enumerării” (*ibidem*, p.64), coroborată cu erodarea Răului, mostră „O evadare de gâște sălbatice” *(ibidem*, p.65). În acest topos insolit, se produce antropomorfizarea vegetalului, animalierului – lucru constant, firesc, deoarece solemn o „Turmă de oi așteptând sosirea fanfarei” (*ibidem,* p.84). Ludicul se prelungește prin motivul *nerecunoștința*, ingratitudinea – „Aplauze uitate la vestiar” (*ibidem,* p.104). Se profilează parcă o nouă viziune a expresivității, „De-am ajunge în Ermitaje, Caraibe, Macao” *(ibidem*, p.106) în speranța depistării de noi itinerarii ale poeticului, depășind fazele argheziană „De-a păpușile”(vezi „De-a v-ați ascuns”) și blagiană „În marea trecere” . Într-adevăr, un poet original, cu sincopări, trucuri semantice și imagini șocante.

Prof**.** dr**. Iulian BITOLEANU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Oameni care au fost

Profesorul de fizică Iulian Angelescu

Omul, ca ființă strict delimitată în timp și spațiu, suportă asupra sa înrâuririle benefice sau restrictive ale porțiunii de umanitate din care face parte. La rândul său, prin acțiunile sale, prin valorile pe care le creează, omul influențează mersul societății, progresul ei. Astfel, atingerea dintre idealul social și cel individual, ne apare ca o topire a unei ambianțe în care perfecțiunea individuală se petrece în sensul stimulativ al unor orientări și tendințe pe care spațiul și timpul social le cenzurează.

Există personalități care prin activitatea lor multilaterală și profundă lasă în urmă realizării atât de remarcabile, încât cu greu se poate atribui primat unei singure preocupări. Așa ne-a rămas în memorie ilustrul nostru profesor de fizică Iulian Angelescu. Prin calitățile sale deosebite de dascăl și de om, Iulian Angelescu a fost iubit și admirat de peste patruzeci de generații de elevi și nu numai.

Iulian Angelescu s-a născut la data de 19 august 1931, în comuna Ciorogârla, lângă București. Părinții săi erau Ștefan Angelescu (fost director de școală și preot în satul Darvari, aparținând de comuna Ciorogârla) și Angela Angelescu, învățătoare în satul Darvari. Iulian a avut și o soră mai mare, Paulina Mariana Angelescu.

Bunicul său, preotul Gheorghe Angelescu, a fost ctitorul bisericii din comuna Ciorogârla. (Biserica există și astăzi și este foarte frumoasă și deosebită față de bisericile din comunele învecinate). Toți copii preotului Gheorghe Angelescu (adică frații tatălui său) au fost preoți, inclusiv în București.

Iulian Angelescu a copilărit în satul Darvari, inclusiv în greaua perioadă a celui de-al Doilea Război Mondial, când a fost martor, de la mică distanță, a teribilelor bombardamente efectuate asupra Capitalei. A urmat cursurile primare și gimnaziale în comuna natală, apoi cursurile Liceului de băieți nr. 2, denumit „Sfântul Andrei" din București, pe care l-a absolvit cu rezultate foarte bune, în anul 1950.

Rezultatele obținute în anii de liceu, cât și educația religioasă și științifică primite în familie, l-au îndreptat spre studii universitare legate de matematică, fizică și profesorat. Astfel, în toamna anului 1950, în urma examenului de admitere, devine student al Universității C.I. Parhon din București, la Facultatea de Matematică-Fizică, pe care a absolvit-o cu diplomă de licență, în anul 1953. În vremea studenției, a fost mult atras de fizică, de experiențele de laborator și mai ales de noile descoperiri științifice din domeniul electronicii. A fost bine apreciat și mărturie stau rezultatele obținute la examenele de an, dar și la examenul de licență.

În perioada studiilor universitare, a fost coleg cu Valentina, cea care avea să îi devină soție, dar și cu Iulian Buzu din Roșiori de Vede, care avea, ca și el, preocupări intense pentru fizică și electronică.

La absolvirea facultății, Comisia Națională l-a repartizat pe tânărul Iulian Angelescu la Școala Medie Mixtă de 10 ani (actualul Colegiu Național „Anastasescu") din Roșiori de Vede, la catedra de fizică. Tot aici, a fost repartizată și Valentina Angelescu, la catedra de matematică, dar și Iulian Buzu, tot la catedra de fizică. Au devenit astfel colegi de cancelarie, continuând prietenia din perioada studiilor universitare.

Iulian Angelescu a funcționat la acest liceu, numit între timp Liceul nr.1 „Tudor Vladimirescu", până la 31 decembrie 1964. Începând cu 1 ianuarie 1965, a funcționat la catedra de fizică a nou înființatului Liceu nr. 2 (desprins din Liceul nr. 1), într-o clădire nouă, aflată în centrul orașului, pe strada I.L. Caragiale.

Profesorul Iulian Angelescu impresiona printr-o inteligență sclipitoare, cu o putere de muncă deosebită, o comportare disciplinară și o modestie care l-a caracterizat întreaga viață. Aceste calități au fost remarcate de colegii de cancelarie și nu numai. Spiritul disciplinat și metodic, seriozitatea și puterea de muncă au constituit puncte de afinitate cu profesiunea de adevărat profesor de liceu.

În noul colectiv de la Liceul nr. 2, profesorul a fost bine apreciat de la început, atât de colectivul de profesori, dar și de conducerea Secției de învățământ a raionului Roșiori de Vede. La acest liceu, a obținut, în decembrie 1965, gradul didactic II în învățământ cu media 10.

Ca profesor, Iulian Angelescu avea o prestanță plăcut acceptată, o componentă recunoscută unanim, însoțită de un comportament omenos în relațiile cu elevii și colegii de breaslă. Datorită acestor calități alese, colegii din liceele unde a funcționat l-au înconjurat cu atenție și căldură. Lecțiile sale erau expuse într-un limbaj științific sobru, foarte clar și foarte bine sistematizat, fără amănunte care fac dificilă buna înțelegere. Acest considerent făcea ca elevii să participe cu multă plăcere la orele sale. Calitățile sale au fost scoase în evidență mai ales de rezultatele obținute de elevi la olimpiadele școlare și la examene.

„Dascăl desăvârșit, bine pregătit și om de excepție". Acestea sunt cuvintele cu care se începe fiecare evocare a profesorului Iulian Angelescu. Plecarea sa din Liceul nr. 1 și apoi din Roșiori de Vede ne-a lipsit pentru totdeauna de prezența sa optimistă, plăcută, mereu mobilizatoare, dar mai ales a privat învățământul roșiorean și știința fizicii de autoritatea celui ce le-a slujit în mod exemplar, formând numeroase caractere și specialiști în numeroase domenii, legate de fizică și matematică mai ales.

Profesorul Iulian Angelescu a fost exigent cu toți elevii și colaboratorii săi, dar în primul rând cu sine. Foștii elevi își amintesc cu sentimente de recunoștință și de admirație pentru profesor, de lecțiile sale bogat ilustrate cu experiențe teribil de atrăgătoare.

Un surâs deschis, alunecat aproape instantaneu într-o oază de fericire, ca un râu de munte, tumultuos desprins din chingi și răsturnat brusc, vijelios și apoi domolit în liniștita mare. U chip plăcut, alcătuit din trăsături fizice frumoase, cu niște ochi vioi, ascunși în spatele ochelarilor, care exprimau în primul rând inteligență, bunătate, modestie, dar și tenacitate. Acesta era profesorul Iulian Angelescu.

În anul 1967, a fost transfera la cerere, începând cu 1 septembrie, în București, ca profesor de fizică la Liceul nr. 33 din Drumul Taberei (actualul liceu „Grigore Moisil"), și la Liceul de Arte Plastice. Aici, în mai 1969, a obținut titlul de profesor gradul I în învățământ cu nota 10.

A fost un profesor cu multe inițiative concretizate, care s-a străduit permanent și a reușit să dezvolte, să completeze sistemul de predare obișnuit al fizicii cu lecții experimentale de laborator, inovatoare. Fiind pasionat permanent de fizică și în particular de electronică, a contribuit la îmbunătățirea dotării, inclusiv cu dispozitive experimentale și aparatură, proiectate și construite de el însuți (în multe cazul invenții), nu numai a laboratoarelor din liceele în care a lucrat ca profesor, dar și a cercurilor științifice în care a activat alături de elevi interesați de electronică.

La Liceul nr. 1 din Roșiori de Vede, în afara Cercului de electronică, a realizat, în 1964, prima proiecție cinematografică pe peliculă de 16 mm.

A fost radioamator atestat și activ permanent încă din perioada în care se afla la Roșiori de Vede, până în momentul în care a părăsit scena vieții. A debutat în US (unde scurte), în telegrafie și telefonie, iar în ultima perioadă s-a dedicat și activității de radioamator în USB (unde ultrascurte), inclusiv în stații mobile. Acest lucru dovedește că a urmat permanent evoluțiile tehnice și tehnologice în domeniu, nerămânând ancorat în soluțiile în care și-a început activitatea de radioamator.

Ca radioamator (și nu numai), a rămas permanent în contact cu radioamatorii pe care i-a cunoscut inclusiv personal, atât în perioada în care a locuit și a activat ca profesor la Roșiori de Vede, cât și în perioada de după mutarea la București.

În legătură cu profesiunea sa, se poate spune că a fost un profesor apreciat pentru standardele profesionale înalte și deopotrivă iubit de elevii săi atât la Roșiori de Vede, cât și la București, însă fără ca atitudinea sa care a determinat această caracterizare să diminueze în vreun fel corectitudinea și intransigența sa, toate aceste calități menținându-se permanent de-a lungul carierei.

În plus, sunt de evocat și simțul deosebit al umorului, cât și înclinarea sa către muzică. Toate acestea, combinate cu inteligența de care a dat dovadă, l-au făcut să fie un prieten deosebit și apreciat de nu puțini oameni din Roșiori de Vede, din București și din alte părți, indiferent de vârstă, între care se numără fiul său, nepoții săi, precum și prietenii fiului său, care l-au cunoscut direct în diverse perioade ale vieții.

Profesorul Iulian Angelescu a fost pensionat la vârsta de 62 ani, în 1993, după 40 de ani de carieră profesională la catedră. A mai predat și după pensionare, câțiva ani, la Liceul PTT din București.

La 10 aprilie 2015, ora 16:00, s-a stins din viață la vârsta de 83 ani. A fost depus la Capela Bisericii Răzoare din Drumul Taberei. În data de 11 aprilie, a fost înhumat în Cimitirul Ciorogârla, localitatea unde s-a născut.

Roșiorenii nu-l vor uita niciodată pe profesorul Iulian Angelescu.

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU,** membru UZPR

Foto*: arhiva personală a autorului*

Regina Maria la Roșiorii de Vede (III)

M. S. Regina Maria și A. S. Principesa Ileana au participat – la invitația primarului Nicolae Popescu Vedea și a Comitetului local al Societății „Mormintele eroilor căzuți în război" (care, din 2 iunie 1927, avea să-și schimbe numele în Societatea „Cultul Eroilor"), inițiatoare a subscripției publice pentru ridicarea monumentului – la dezvelirea Monumentului dedicat eroilor roșioreni din Primul Război Mondial.

După mai multe amânări ale datei, motivată de moartea Regelui Ferdinand pe 20 iulie 1927 și, în anul următor, de temperaturile excesive din lunile de vară sau de programul reginei, vineri, 21 septembrie 1928, orașul Roșiorii de Vede a îmbrăcat straie de sărbătoare pentru a-i primi pe oaspeții regali.

Pentru a fi cât mai veridici, vom prezenta scurte fragmente din presa națională, din însemnările Reginei Maria și din cele ale Principesei Ileana.

(continuare din numărul trecut)

După fastuoasa primire din Gara Roșiori (n.a. actuala Roșiori Est) și deplasarea la Cimitirul Eroilor, unde au depus flori la mormintele eroilor români uciși pe front în Primul Război Mondial, MS Regina Maria și ASR Principesa Ileana s-au întors în centrul orașului, pe strada Mărășești, unde aștepta mulțimea începerea ceremonialului de dezvelire a monumentului dedicat eroilor roșioreni.

MS Regina, Principesa Ileana, membrii guvernului, doamnele de onoare, parlamentarii,

De la dreapta: ASR Principesa Ileana, MS Regina Maria, general Paul Angelescu, ministru de război.

prefectul județului și primarul iau loc în tribuna din fața monumentului. Pe stradă și în jurul tribunelor iau loc școlile, armata, invitații. Un sobor de preoți a oficiat un serviciu divin, răspunsurile fiind date de corul învățătorilor.

*Pânza ce acoperea monumentul a fost dată la o parte în timp ce muzica militară intona imnul eroilor.**

În discursul său, primarul Nicolae Popescu-Vedea a mulțumit M. Sale Regina că a venit să cinstească memoria eroilor roșioreni. Exprimând omagii memoriei Marelui Rege Ferdinand, el a subliniat spiritul de jertfă al ostașilor pe care regele i-a condus.

„Orașul Roșiori a pierdut 400 de ostași, în frunte cu căpitanul Corlătescu (n.n. Constantin C.

Primarul Nicolae Popescu - Vedea se adresează publicului prezent.

Corlătescu), care a căzut la 13 noiembrie 1916, chiar pe străzile orașului. În amintirea lor am ridicat acest monument, în calea drumeților, ca un simbol pilduitor de vitejie", a spus primarul Nicolae Popescu-Vedea.

Comandantul Regimentului 20 Teleorman, colonelul Dumitrescu, a adus omagiul pios al armatei române memoriei ostașilor din Roșiorii de Vede, morți pentru patrie. „Dragostea de patrie trebuie să călăuzească pe fiii acestei țări, luând pildă de la înaintașii noștri, care au lăsat de neuitat și mișcător eroism," a subliniat reprezentantul armatei.

Preotul Florea Ionescu a subliniat puterea dragostei creștine în lupta de mântuire a neamului, dând pildă de adevărată dragoste creștinească pe însăși Majestatea Sa Regina, care a îndurat atâtea suferințe în vremuri de restriște.

Monumentul, operă a sculptorului muscelean Dumitru Mățăoanu – autor, printre altele, al monumentelor dedicate eroilor din Alexandria și Zimnicea – reprezintă soldatul român cu drapelul împodobit cu lauri și decorații, strângându-l la piept. Soldatul din bronz stă cu piciorul drept pe emblema vechii Austro-Ungarii. Arhitectura este în stil românesc, având în față, pe soclu, sus, stema României Mari, motive decorative, trofee și armuri, și un text de aduce aminte (din care astăzi nu mai există decât o parte), iar jos s dinand în ținută de campanie și al MS Regina Maria în soră de caritate. De jur împrejurul soclului sunt reprezentate scene din luptele importante la care au luat parte roșiorenii. Monumentul, construit între 1924 și 1927 prin subscripție publică, la inițiativa Comitetului local al Societății „Mormintele eroilor căzuți în război", cu susținerea primarului Nicolae Popescu-Vedea (1884-1953), are o înălțime de 9 metri (din care 3,5 metri reprezintă soldatul din bronz) și este așezat pe un piedestal de forma unei prisme (cu înălțimea de 5,5 metri), construit din calcar de Muscel, placat pe trei din laturile sale cu marmură albă, pe care sunt inscripționate numele a 279 de eroi roșioreni căzuți la datorie pentru patrie, excepție făcând bucureșteanul ce a condus Șarja de la Roșiori, căpitanul Constantin C. Corlătescu, ucis, în 13/26 noiembrie 1916, în luptele de

Văduve de război asistând la dezvelirea monumentului.

la marginea orașului. Primarul Nicolae Popescu-Vedea ar fi dorit să-l reprezinte pe Corlătescu printr-un bazorelief fixat pe monument, dar răspunsul Regimentului 5 Roșiori „Împăratul Nicolae II", din 6 iulie 1924, nu a făcut posibilă această dorință, întrucât: „Nu deținem fotografia eroului căpitan Corlătescu (...), cu onoare vă rugăma interveni pe lângă Comenduirea Pieței București pentru orice relațiune mai precisă".

Deoarece spațiul dintre amplasament și trotuar era foarte mic, la recomandarea artistului Dumitru Mățăoanu, monumentul a fost înconjurat cu lanțuri masive de bronz, comandate la furnalele din Reșița.

Regina va consemna în jurnalul său: *Vineri, 21 septembrie 1928. (...) o zi deosebit de însorită, dar nu excesiv de caldă. Înapoi, pe strada principală, plină de lume, am mers până la chioșcul ridicat în partea opusă monumentului de război pe care urma să-l inaugurăm. Acolo, am participat la o altă slujbă religioasă și apoi au avut loc diverse discursuri. La sfârșit, a avut loc o defilare a școlilor și a soldaților. Colonelul care a vorbit în numele armatei nu era pentru dezarmare. Cel puțin, aceasta reieșea din felul în care și-a susținut discursul, bine nuanțat, nu tocmai scurt, care a fost, ca să zic așa, „bilingv". Atitudinea lui sugera că era dispus să dea un atac, numai că silueta sa rotofeie și scundă nu era în deplină armonie cu gesturile sale pline de energie. Ochelarii îi luceau caraghios în soare. Totuși, a rostit o frază frumos alcătuită pentru Regina sa: mulți dintre cei ale căror nume sunt gravate pe acest monument au avut, poate, suprema consolare de a o vedea pe Regina lor aplecându-se deasupra paturilor lor înainte de a-și închide ochii pentru totdeauna. Monumentul este realizat de Mățăoanu. Este de efect, dar nu chiar reușit. Membrele soldaților par fără vlagă, angajate în mișcări teatrale, nu puternice. Cu toate acestea, este foarte frumos pentru un oraș atât de mic".***

(urmare în numărul viitor)

Gabriel ARGEȘEANU

(fragment din volumul în pregătire /foto: arhiva autorului)

**Viitorul,* anul XXI, nr. 6181, Duminică 23 septembrie 1928*;*

**Regina Maria a României*, Însemnări zilnice, volumul al X-lea, 1 ianuarie – 31 decembrie 1928,* Iași, Editura Polirom, 2013, p. 331.

Ziua Imnului Național

Tu îți cunoști simbolurile naționale?

- continuare din pag. 1

„Deșteaptă-te, române!” nu este doar un imn, un cântec, ci reprezintă o chemare la

conștientizarea valorilor naționale și la lupta pentru libertate.

Expoziții

Marin Preda - Cel mai iubit dintre pământeni

- continuare din pag. 1

Primăria Municipiului Roșiori de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, a organizat la Casa de Cultură, luni, 5 august 2024, două expoziții având-l ca personaj central pe scriitorul teleormănean Marin Preda: *„Personajele lui Marin Preda”*, expoziție de imagini și informații despre personajele și personalitatea marelui scriitor român – teleormăneanul Marin Preda, și *„102 ani de la nașterea unuia dintre cei mai importanți romancieri români – Marin Preda”*, expoziție de carte tematică organizată de Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, sub genericul *„Aniversări literare”*.

Expoziția de imagini „Personajele lui Marin Preda” a avut loc în sala mare a Casei de Cultură și a fost organizată pe mai multe capitole: personajele lui Marin Preda, cu accent pe Ilie Moromete, acest personaj monumental al prozei românești, Victor Petrini din romanul „Cel mai iubit dintre pământeni”, operele lui Marin Preda, dar și ecranizările făcute după acestea. *„Când citești, cel mai greu lucru este să-ți imaginezi chipul personajului. Expoziția aceasta m-a ajutat mult în a-i da o față lui Ilie, sau lui Petrini”,* declara la finalul vizionării expoziției o tânără elevă, care probabil nu a avut ocazia să vadă filmele.

De asemenea, organizatorii au dorit să îi contureze și un autoportret al scriitorului Marin Preda, cu ajutorul unor fragmente selectate din cărțile apărute antum și postum, unele dintre ele rămânând în amintirea cititorilor lui, folosite uzual, precum: *„Dacă dragoste nu e, nimic nu e!”*

Născut pe 5 august 1922, la Siliștea Gumești, în județul Teleorman, Marin Preda avea să moară pe 16 mai 1980, la Mogoșoaia, în județul Ilfov, cauzele morții lui fiind neconcludente până în zilele noastre.

Dincolo de marele său talent, Marin Preda a fost un intelectual lucid, conștient de urmările nefaste ale ideologiei comuniste asupra literaturii. Un martor ocular a pretins că scriitorul i-ar fi spus cu mult curaj în anii ’70 lui Nicolae Ceaușescu: „Dacă vreți să introduceți realismul socialist, eu, Marin Preda, mă sinucid”. Totuși, Marin Preda nu a criticat niciodată în mod public doctrina realismului socialist, dimpotrivă, a părut să o legitimeze, implicit, prin tematica scrierilor sale, începând cu volumul al doilea din „Moromeții”, așa cum arăta pe drept cuvânt criticul Nicolae Manolescu.

În ultimul deceniu al vieții sale, Marin Preda a căutat, însă, o formă de eliberare de sub tutela ideologiei de partid. Ultimul său roman, publicat în 1980, *Cel mai iubit dintre pământeni*, a fost perceput la apariție ca o critică îndrăzneață la adresa regimului comunist, cu nuanța că epoca la care se referă este aceea a regimului Gheorghe Gheorghiu Dej, față de care Nicolae Ceaușescu căutase pe multe căi să se delimiteze. După câteva săptămâni pe piață, romanul a fost retras din toate librăriile și bibliotecile publice și universitare.

În scurt timp, pe 16 mai 1980, scriitorul a fost găsit mort în camera sa din vila de creație a scriitorilor din complexul de la Palatul Mogoșoaia. La momentul decesului său, Marin Preda era deputat în Marea Adunarea Națională. *Dacă aș ști că efortul pentru scrierea unui roman mă poate costa viața, mi-aș lua toate măsurile de siguranță pentru a înlătura o eventualitate cum ar fi boala din care să mi se tragă moartea. Dar unica măsură hotărâtoare, aceea de a renunța la scris nu aș lua-o. (*motto-ul cărții *Viața ca o pradă).*

Curaj sau nebunie? Cine poate ști? Scriitorii au acel ceva, poate câte puțin din fiecare... sau poate au doar curajul de a spune lucrurilor pe nume sub un alt aspect.

Cert este că Marin Preda rămâne un NUME! Și dacă vă este dor de proza lui, veți găsi mereu ușa deschisă aici la noi, să îl citiți și, mai ales, să vă alăturați nouă în a-l sărbători!

Biblioteca de vacanță

Cărțile nu au vacanță

- continuare din pag. 1

Publică „Mihail C. Mănciulescu” din Roșiori de Vede, la o nouă întâlnire cu cartea. Și am citit împreună, am desenat și colorat, am lecturat și am răsfoit cele mai frumoase și interesante cărți aflate în colecția Bibliotecii Municipale „Gala Galaction”, dar și publicații editate de Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene și deținute de centrul de informare al Comisiei Europene, EUROPE DIRECT Teleorman.

Proiectul „Biblioteca de vacanță – Lecturile verii” este derulat de Primăria Municipiului Roșiori de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport și Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, iar în acest an se află la cea de-a X-a ediție.

Vă mulțumim că ne-ați înțeles mesajul și anul acesta! Până la o nouă întâlnire cu cărțile în locul neconvenționale, îndemnul nostru pentru fiecare, indiferent de vârstă, rămâne invariabil: ***CITEȘTE***!

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• Seara europeană când poveștile prind viață

- ediția august 2024 -

În data de 9 august 2024, Teatrul de Vară din Roșiorii de Vede a găzduit o nouă ediție a programului „*Seara europeană când poveștile prind viață*”, un eveniment marca EUROPE DIRECT Teleorman, centru de informare al Comisiei Europene în România.

Sub amenințarea ploii, peste 70 de persoane (copii, adolescenţi, tineri, părinţi şi bunici) au aşteptat cu entuziasm proiecția video cu tematică europeană privind folosirea sustenabilă a resurselor planetei, precum şi difuzarea unui film animat despre incluziune, toleranță, empatie și prietenie.

În cadrul evenimentului, echipa ED Teleorman a realizat și o informare despre rolul ED Teleorman în comunitatea teleormăneană și regională, dar și o prezentare a priorităţilor Uniunii Europene pe anul 2024.

Mulţumim publicului pentru participare, mulțumim colegilor din Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport și de la Direcția Poliția Locală din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede pentru sprijin și colaborare și, nu în ultimul rând, mulțumim voluntarilor ED Teleorman pentru implicare și mediatizare!

Până la o nouă întâlnire cu personajele de film, vă așteptăm la EUROPE DIRECT Teleorman, găzduit de Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, centrul de informare europeană fiind pregătit să răspundă solicitărilor venite din partea cetăţenilor, cu calculatoare cu acces gratuit la Internet, cu ajutorul cărora utilizatorii pot consulta paginile dedicate Uniunii Europene, precum şi alte surse de informare pe tematici europene, cu publicaţii gratuite primite prin Reţeaua EUROPE DIRECT, editate de Oficiul pentru Publicaţii al Uniunii Europene şi distribuite direct cetăţenilor, dar puteți accesa și site-ul www.edteleorman.ro, pentru a afla toate informațiile actualizate despre UE și despre activitatea EUROPE DIRECT Teleorman. Vă așteptăm cu drag!

Aurelia BĂRBUȚ
Marinela RUȘANU

Seara de Muzică Folk a lunii iulie

- continuare din pag. 1

DIRECT Teleorman, iar numele ei este Andreea Cîmpeanu.

Am continuat cu un nume care nu mai are nevoie de nicio prezentare, Silviu Arsu, dar și cu doi tineri frumoși, talentați și de puțin timp studenți: Dora Iatan și Călin Bănățeanu, acompaniați de inegalabilul Tedy Stîngă.

Așa cum aminteam, în această ediție a *Serii de muzică folk,* am continat proiectul „Și eu am debutat la Teatrul de vară!”, iar tânărul care a debutat în 23 iulie a terminat clasa a VI-a la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” și se numește Alexandru Costin Băjan, membru al Cercului de Muzică al Casei de Cultură, secția percuție-tobe. Alexandru a fost acompaniat de mentorul său, celebrul percuționist Stelian Avram.

Și pentru că nu a fost doar o seară de muzică folk, am schimbat registrul și am continuat în acordurile folclorului românesc. Cea care a urcat pe scenă are doar 15 ani, este elevă în clasa a X-a la Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” și a fost primită cu aplauze: interpreta de muzică populară Elena Falcă.

La fiecare ediție a *Serii de muzică folk și nu numai...,* încercăm să venim în fața publicului cu ceva nou, inedit. Acest lucru am propus publicului și de această dată, pentru că, la Casa de Cultură din Roșiorii de Vede, funcționează și Cercul de Creație Literară. A urmat, astfel, un moment poetic susținut de Livia Bolboașă, elevă în clasa a V-a la Școala Gimnazială Mihai Eminescu și membră a cercului. Coordonatoarea acestui cerc este membră a Uniunii Scriitorilor din România și, la rându-i, a interpretat într-un mod magistral o poezie din creația proprie. Este vorba despre poeta Florina Carvaci.

Spectacolul a continuat cu Emi Manea - student în anul III la Universitatea Transilvania din Brașov, care a cântat într-un mod cu totul special, dar și cu un tânăr premiat la numeroase festivaluri de profil, elev la Liceul Tehnologic Virgil Madgearu, în clasa a X-a: Denis Stancu. Acompaniamentul a fost asigurat de coordonatorul Cercului de Muzică al Casei de Cultură, prof. Tedy Stîngă.

Deși nu vrem să ne repetăm de la o ediție la alta a acestui proiect minunat început în urmă cu opt ani, alături de regretatul Dan Cîmpeanu, dar și de cel care acum se confundă cu Trupa EUROTON, talentatul Tedy Stîngă, nu puteam încheia seara decât într-un singur mod și anume având drept protagonist vocea de aur a municipiului nostru: artistul Tedy Stîngă.

La manifestarea organizată de Primăria Municipiului Roșiori de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, a participat și primarul municipiului, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, care a transmis un îndemn către roșioreni de a participa în număr cât mai mare la evenimentele găzduite de Teatrul de vară, un edificiu cu o lungă tradiție culturală, readus în circuitul cultural anul trecut. Gazda evenimentului a fost Aurelia Bărbuț, șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport.

Este adevărat că în acea superbă zi de iulie nu am avut infrastructura celor de la Coldplay, nu am avut artiștii și nici publicul celebrului festival UNTOLD, dar am avut cel mai minunat public, cu care am transformat seara de muzică într-o seara magică care a unit oamenii. Vă mulțumim pentru acest lucru!

Povestea frumoasă de la Teatrul de vară a continuat și în luna august. Vom reveni cu amănunte.

